

Lord
genaamd
De groote

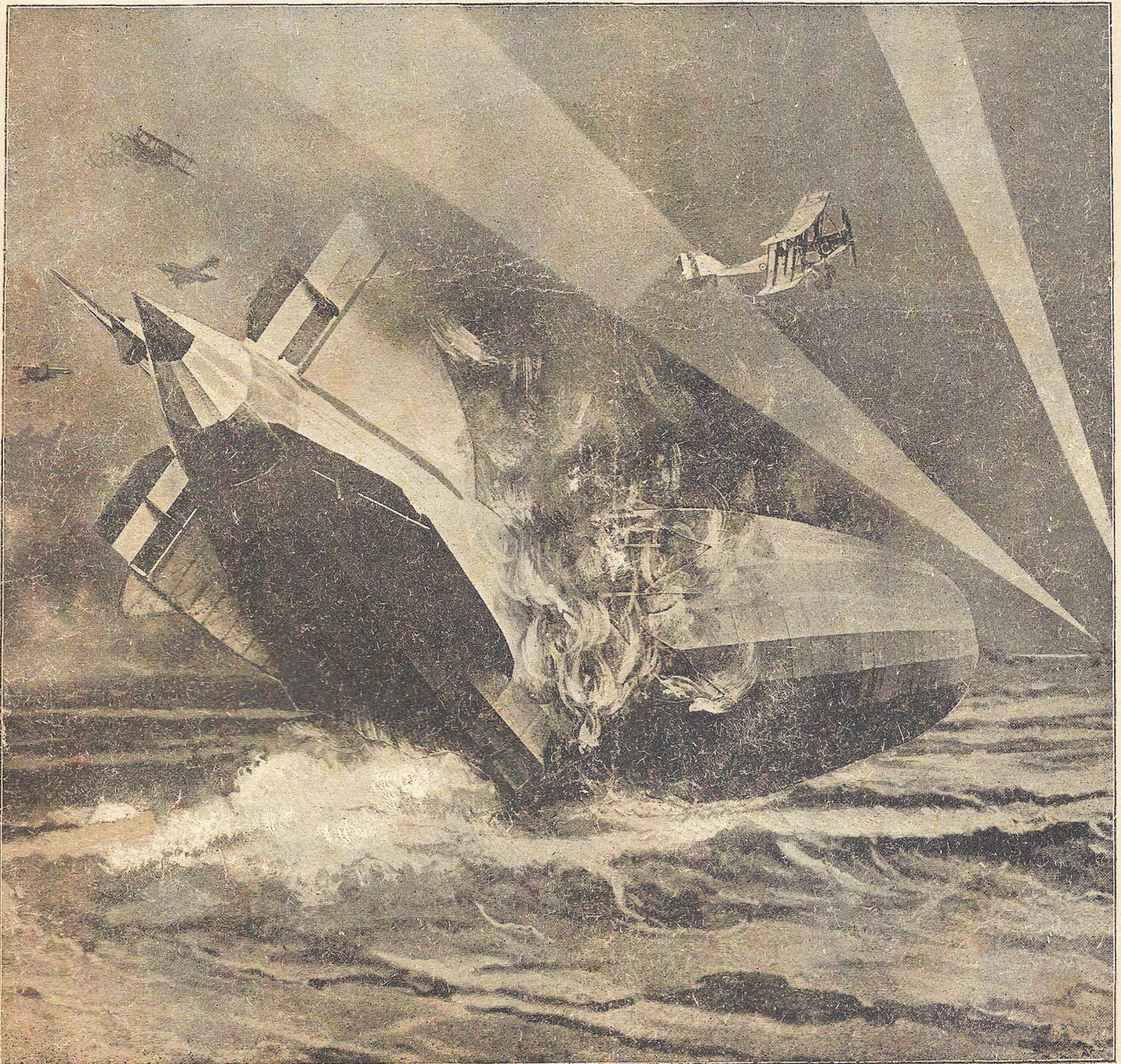
Lister
Raffles
Onbekende.

No. 273

„De Wrekers”.

20 Cents
40 Centimes

22 1/2 CENT

Plofte het luchtschip der waak als een steen, nog altijd brandend, in de golven der Noordzee.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

DE WREKERS.

HOOFDSTUK I.

Eigenaardige vondst.

Het was omstreeks 8 uur in den avond. De groote dinerzaal van het Carlton-Hotel was op dit uur gevuld met een elegant publiek, hetwelk zich met aandacht overgaf aan de culinaire genoegens, welke de befaamde kok van deze inrichting het vermocht te verschaffen.

In de groote prachtig gedecoreerde zaal met haar kostelijke muurschilderingen en haar hooge ramen, die uitzicht gaven op de Theems, en waarvan er eenige tot op den grond doorliepen, zoodat men van daar het terras kon bereiken, heerschte een zacht stemmengezoem, begeleid door het geklikklak der zilveren vorken en messen, en de zachte tonen van een verborgen opgesteld orkestje.

Op de vele, met het kostbaarste damast bedekte tafeltjes stonden elektrische lampen met rose kappen, die een zacht licht verspreiden over het zware tafelsilver, en over de aanzittenden, die bij paren, bij vieren of bij grootere troepjes aan de tafeltjes gezeten waren.

De kellners, voortreffelijk gedresseerd en uit alle hoeken der aarde gerecruteerd, liepen geruischloos af en aan, en kwamen aandragen met de duurste wijnen uit Frankrijk en zijn koloniën, die aanstonds bij het dessert gedronken zouden worden, want de dinertijd liep ten einde, en reeds maakte zich een aantal bezoekers gereed de zaal te verlaten

Met ver van een der breede toegangsdeuren zaten twee zeer elegant gekleede heeren aan een klein tafeltje, en dronken zijgend hun kopje koffie, dat hun diner zou besluiten.

De een was, naar zijn licht-grijzend haar te oordeelen een jaar of veertig.

Hij had een energiek gelaat en doordringende staalgrijze oogen.

Zijn geheele uiterlijk wees er op, dat hij een man van gezag was, en gewend om in de hoogste kringen te verkeer.

Zijn metgezel was veel jonger, en had een rond blozend gelaat, waarin twee groote blauwe oogen vroolijk rondkeken.

Deze beide heeren waren Lord William Aberdeen, een bekend Londensch filantroop, wiens prachtige villa in de Regentstreet alom bekend was, en zijn secretaris, Charly Brand.

Men zag de beide mannen zeer veel samen, en zij schenen buitengewoon aan elkander gehecht te zijn, en op vertrouwelijken voet met elkander te staan, want men kon hen herhaaldelijk druk met elkander zien praten.

De beide heeren hadden dien avond de villa in de Regentstreet verlaten met het doel in het Carlton-

Hotel te dineeren, en zich vervolgens naar het Haymarket-Theater te begeven, waar door een voortreffelijke Franschen troep een voorstelling van *Cyrano de Bergerac* zou worden gegeven.

Niet ver van hen vandaan, op eenige schreden afstands slechts, dat wil zeggen aan het volgende tafeltje, zaten eveneens twee heeren, die op zachten toon met elkander spraken, maar slechts dan, naar het scheen, als de kellner zich niet in hun nabijheid bevond.

De een was een gezet man, met een bol, volkomen kaal gelaat, en een schedel waarop zelfs het scherpste oog niet het geringste spoor van haargroei had kunnen ontdekken.

Hij had zeer lichtblauwe oogen, schijnbaar zonder uitdrukking, maar die plotseling half konden worden dichtgeknepen, en dan een boosaardige flikkering vertoonden.

Zijn dikke vingers waren overladen met ringen, en in zijn smotteloos overhemd schitterden twee kostbare diamanten.

Zijn metgezel stak, zelfs nu hij zat, wel een hoofd boven hem uit en zijn schraal vossengezicht was een eigenaardige tegenstelling met het opgeblazen, bloeke gelaat van den ander.

Het was aardkleurig, zooals men het wel ziet bij leverlijders, smal en beestig.

De oogen waren gitzwart en aan hunne aandacht scheen niets te ontgaan.

Het merkwaardigst waren de bewegelijke wenkbrauwen, die geen oogenblik in rust schenen te verkeerden, en die ieder afzonderlijk de meest ongewone standen schenen te kunnen aannemen.

Als hij lachte, wat hij echter slechts zelden deed, blikkerden zijn tanden tusschen zijn dunne lippen als die van een roofdier, en de overeind staande haren van de kleine, zwarte snor droegen er nog toe bij aan het gelaat van den man een uitdrukking van wreede sluwheid te geven.

Hij had kortgeknipt zwart haar, onberispelijk midden op den schedel gescheiden, en nu en dan wreef hij met de palm van zijn rechterhand langzaam over zijn hoofd, als om zich te overtuigen, dat daarboven alles nog in de beste orde was, en om ieder wederspanning haartje weder op zijn plaats te dwingen.

Lord Aberdeen en Charly Brand hadden nu en dan een blik op deze beide personen geworpen, zonder echter al te veel aandacht aan hen te schenken.

Maar nu scheen de man met het vossengezicht aanstalten te gaan maken om te vertrekken.

Hij haalde zijn portemonnaie uit zijn zak, en trok den juist voorbijgaanden kellner aan den arm.

De man had het tamelijk druk, en liep haastig door, terwijl hij den bezoeker toeknikte ten bewijze, dat hij zijn verzoek begrepen had.

Op dit oogenblik werd de aandacht van Lord Aberdeen getrokken door iets wits, dat blijkbaar zoeven uit den zak was gevallen waar de vreemdeling — want hij was stellig geen Engelschman — zijn portemonnaie had te voorschijn gehaald.

Het was een klein stukje papier, opgevouwen, en het lag dicht bij den rooden looper, in de breede doorgangen, die de rijen tafeltjes van elkander scheidden, en een weinig onder den stoel van den man met het aardkleurig gelaat.

Noch hij noch zijn metgezel schenen iets van het verlies te hebben bespeurd, want zij bleven rustig doorpraten.

Juist wilde Lord Aberdeen opstaan, en den vreemdeling er op attent maken dat hij iets verloren had, toen een zekere ingeving, een vage waarschuwing waarvan hij den aard niet begreep, hem daarvan terughield.

De kellner was nu teruggekeerd, en de langste der beide vreemdelingen betaalde.

Het volgende oogenblik liepen zij langzaam henen, teneinde zich in de vestiaire hun overjassen te laten geven.

Maar zij waren nog niet bij de deur, of Lord Aberdeen deed iets heel merkwaardigs.

Hij haalde een klein stukje was te voorschijn uit een zijner zakken, waar het in een soort zakje van zijde verborgen was geweest en smeerde er snel, met een handige beweging die niemand opviel iets van op de zool van een zijner gelakte schoenen.

Daarop stond hij op, en was met een paar passen bij den stoel, waaronder hij het papiertje had zien vallen.

Hij drukte er snel den voet op — het papiertje bleef aan de was kleven, — en slechts weinige seconden later zat hij weder op zijn plaats en had hij, met verwonderlijke snelheid, het papiertje los gemaakt en in zijn manchet laten verdwijnen.

Nog weer een seconde later haalde hij zijn portefeuille te voorschijn, en nu scheen het geheimzinnige papiertje eensklaps op mirakuleuze wijze daarin te zijn geraakt, ten minste Zijn Lordschap haalde het er kalm

uit, stak zijn portefeuille weer weg, vouwde het papiertje open en sloeg er een blik in.

De jonge man had zijn beweging tersluiks gevolgd, zonder dat iemand het merkte.

Hij zag nu hoe de wenkbrauwen van Lord Aberdeen verbaasd werden opgetrokken en hoe het papiertje daarop met bliksemsnelheid weder in de portefeuille verdween.

— Wat is er, Edward? vroeg Charly Brand, op zachten, nieuwsgierigen toon. Is het iets bijzonders.

— Het is geheimschrift, dat is alles. Ik geloof dat het toeval ons gunstig is geweest, mijn jongen, en een weinig afwisseling in ons saai bestaan zal brengen. Laten wij spoedig heen gaan.

Charly Brand glimlachte, terwijl hij opstond en den kellner betaalde.

Hij wist hoe het gesteld was met het „saai bestaan” van zijn vriend, Lord William Aberdeen.

De beide mannen verlieten zonder eenige overhaasting de eetzaal.

Zij waren ternauwernood bij de deur, die naar de groote vestibule leidde, waar zich de vestiaires bevonden, of de man met het vossengezicht kwam met zijn overjas reeds aan en zijn hoed in de hand met alle tekenen van schrik en ontwaanheid snel weder binnen, zoo snel, dat hij Lord William Aberdeen bijna omver had geloopen!

Hij mompelde een verontschuldiging, en bleef toen eensklaps stil staan om den man, tegen wien hij was aangeboden, wat nauwkeuriger aan te zien.

Lord William Aberdeen voelde een eigenaardige gewaarwording toen hij de zwarte oogen zoo doordringend op zich gevestigd voelde, maar daarvan was niets op zijn gelaat te bemerken, waarin de grijze oogen den vreemdeling op hun beurt kalm aanblikten.

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, mijnheer, indien ik u lastig val, begon de man met het vossengezicht met een merkbaar buitenlandsch accent, maar ik meen mij te herinneren, dat gij zooeven hebt gezeten aan het tafeltje naast het mijne!

Lord Aberdeen scheen er zich niets van te herinneren, althans hij trok zijn wenkbrauwen in een nadenkende plooi, legde den uitgestrekte wijsvinger van de rechterhand tegen zijn voorhoofd, hetgeen in alle landen ter wereld wil zeggen, dat men ergens diep over nadenkt, en antwoordde toen hoofdschuddend:

— Het is zeer wel mogelijk, mijnheer, en ik zou het niet gaarne ontkennen! Mag ik weten, waarom gij die opmerking maakt?

— De zaak is — ik moet zooeven iets verloren hebben, — het zou wellicht kunnen zijn, dat gij, die zoo dicht bij mijn tafeltje gezeten hebt, iets gevonden hadt!

Het gelaat van Lord Aberdeen drukte niets anders uit dan oprecht medelijden met den man, die blijkbaar in ongerustheid verkeerde over zijn verlies. Hij trok even zijn schouders op en antwoordde toen:

— Het spijt mij werkelijk, mijnheer — ik kan u niet helpen!

Een lichte buiging — en daarop gingen de beide heeren verder, terwijl de vreemdeling, na nogmaals zijn zonderlinge zwarte oogen in die van den ander te hebben geboord, de zaal binnenstormde.

Lord Aberdeen wierp nog een snellen blik achter zich, en kon juist zien hoe de man, die zooeven met hem gesproken had, thans den kellner bij den arm greep en hem blijkbaar op dringende wijze een vraag stelde — dezelfde vraag, welke hij zooeven wel niet bepaald met een leugen, maar toch ook niet met de zuivere waarheid beantwoord had!

HOOFDSTUK II.

Het geheimschrift.

Lord Aberdeen en zijn secretaris Charly Brand lieten zich hun overjassen geven, en verlieten het hotel, voor welks breede deur een groote, blauwgelakte auto hen stond te wachten.

De chauffeur, een man van reusachtigen lichaamsbouw, met de schouders van een Hercules, en een breed, trouwhartig gezicht, had blijkbaar zijn instructies reeds ontvangen, want hij tikte slechts aan zijn pet, toen Lord Aberdeen en zijn secretaris instapten, en reed hen, nadat hij het portier had hooren dichtslaan, regelrecht naar het Theater.

Nauwelijks had de auto zich in beweging gesteld, of Charly Brand vroeg:

— Nu zou ik wel eens gaarne willen weten, hoe die uitdrukking van spanning op je gelaat is verschenen, Edward, en waarom je oogen zoo schitteren?

— Dat zal je aanstonds hooren, mijn jongen! Dat komt, omdat ik een voorgevoel heb, dat Lord Aberdeen binnenkort weer eens uit zijn huid zal kruipen om John Raffles te worden, den lang gezochten Grooten Onbekende! Dat komt, omdat ik dol ben op geheimschriften, omdat zij onze hersens werk verschaffen van de edelste soort!

— Het briefje, dat je hebt gevonden bevatte dus indendaad een geheimschrift?

— Daarmomtrent kan ik niet twijfelen! Het is bedekt met eenige regels letters, die niets te beteekenen zouden hebben, als zij geen woorden voorstelden! Ik weet nog niet of ik het kattedelletje misschien toch nog niet zou hebben teruggegeven, als het gezicht van dien Duitscher mij wat beter had aangestaan!

— Dien Duitscher? herhaalde Charly verwonderd.

— Natuurlijk! Het je dan niet naar zijn accent geluisterd? De man sprak het Engelsch op voortreffelijke wijze, wat zijn woordkeus en wat den zinsbouw betreft, maar zijn accent was miserabel, al deed hij nog zooveel moeite om het te verbloemen! Bovendien — de man had het echte type van den Duitscher, en wat erger is — van den Pruis!

— En die andere? Zijn makker?

— O, dien hield ik al voor een Sakser, nog voor ik hem een woord had hooren zeggen, antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar wat denk je dan eigenlijk? vervolgde Charly nieuwsgierig.

— Op het oogenblik denk ik nog volstrekt niets. Mijn hersens zijn als een onbeschreven papier en ontvankelijk voor alle mogelijke indrukken. Ik ben volstrekt onbevooroordeeld in een of anderen zin, — en ik wil alleen maar weten, wat er in dat briefje staat! Pure nieuwsgierigheid zooals je ziet, maar die toch misschien wel wat te rechtvaardigen is, als wij bedenken, hoe vreemd het moet worden genoemd, dat een Duitscher in dezen tijd, nog voor het sluiten van den vrede, blijkbaar onbelemmerd rondloopt hier in de stad, nog wel vergezeld van een landgenoot, en dat hij de drager is van een briefje in geheimschrift, waaraan hij blijkbaar ten zeerste is gehecht, als wij mogen afgaan op zijn heftig verlangen om het weer in zijn bezit te krijgen en op zijn zenuwachtigheid.

— En wat ben je nu van plan?

— Wat een vraag! Natuurlijk wil ik het geheimschrift trachten te ontraadselen! Je zult misschien zeggen, dat het zijn zaken zijn, maar ten eerste vind ik dat de discretie ophoudt waar de Duitscher begint, en ten tweede kan het een waarheid als een koe worden genoemd, dat men zich nooit anders van geheimschrift bedient, dan om een kwade zaak te bemantelen!

Raffles zweeg even, wierp een blik door het portier-raam naar het drukske gewoel van het Strand, waar het op het oogenblik krioelde van voertuigen van allerlei aard, en van voetgangrs, van gerepatrieerde soldaten in khaki, en van Amerikaansche, Portugeesche, Australische en Canadeesche strijders, en vervolgde toen:

— Ik herhaal je — er is iets dat mij zegt, dat dit briefje ons den sleutel kan geven tot een geheim, dat een onze belangwekkendste avonturen kan worden! Die man had een even belangwekkend gezicht, ongunstig,

toegegeven — maar belangwekkend! Een Pruis, die op kwaad zint, en die dus dubbel gevaarlijk is! Charly, ik geloof, dat dit een gedenkwaardige avond gaat worden!

— Ben je daar werkelijk zoo zeker van, Edward? vroeg de trouwe makker van den Grooten Onbekende glimlachend. Weet je wel, dat wij het geheimschrift nog niet eens hebben opgelost?

— Dat is waar — ik loop misschien een weinig te hard van stal! hernam Raffles.

Hij stak de hand in zijn zak en nam het papiertje uit zijn portefeuille. Daarop schoof hij de gordijnen van de zijruiten, van de voorruit en zelfs van het ovale achterruitje dicht.

— Waarvoor dient dat? vroeg Charly verwonderd.

— Men schuift een gordijn voor een raam, om het inkijken te beletten, Charly, hernam Raffles laconiek. Vergeet niet, dat wij dicht bij dat tafeltje zaten. En dat die man met zijn gezicht als uit stopverf gekneet, wel eens in het geheel geen genoegen heeft kunnen nemen met mijn ontkennend antwoord op zijn vraag. Hij kan mij wel achterop zijn gereden — dat is heel moeilijk na te gaan in dit gewirwar van voertuigen, hetwelk gelukkig zijn oude aspect langzamerhand weder begint aan te nemen. En als hij dan het papiertje in mijn handen ziet... Nu, de conclusie kun je zelf wel trekken!

— Misschien heb je wel gelijk, Edward.

Raffles bekeek nu het papiertje bij het licht van de elektrische lamp, die in de zoldering van de auto was aangebracht, na den schakelaar te hebben omgedraaid.

Het stukje papier was nauwelijks vier duim in het vierkant en klein opgevouwen.

Het bevatte eenige regels letters, regelmatig onder elkaar geschreven, en dat in schijnbaar onoplosbare wanorde.

En dat was alles!

Charly had eveneens een nieuwsgierigen blik op het papiertje met de getallen geworpen en riep uit:

— Ik vrees dat het ons hoofdbreken zal kosten, Edward, om dit geheimschrift op te lossen!

Raffles knikte bevestigend.

— Dat is zeer goed mogelijk, mijn jongen! Het ziet er zoo op het eerste gezicht althans angstwekkend genoeg uit. Eenige reeksen letters en dat is alles.

— Er moet natuurlijk een sleutel op dit geheimzinnige schrift bestaan!

— Zooals op alle geheimschriften! meesmulde Raffles. Anders vrees ik, dat het voor de ontvangers van deze stukjes papier wel wat bezwaarlijk zou zijn om ze op te lossen — vooral wanneer ze niet, zooals wij, in het bezit zijn van een geheele reeks van die sleutels, die op velerlei stelsels passen, en die veilig zijn opgeborgen in onze geheime kast in de bibliotheekzaal van de villa.

— Herinner je je wel, dat wij geruimen tijd geleden eens twee dagen gebukt hebben gezeten over zulk een geheimschrift, bijna zonder eten, drinken en slapen?

— Ja, Charly, dat weet ik nog zeer goed! antwoordde Raffles glimlachend. Maar de zaak was toen van groot belang, en wij hadden een duren eed gedaan, dat wij niet zouden rusten, voor wij dat geheim hadden ontsluitend! Welnu, ik wil hetzelfde voor deze zaak laten gelden! Maar het is er nu het oogenblik niet voor, om ons in allerlei combinaties te verdiepen. Wij zijn op weg naar den schouwburg, en men kan geen twee heeren dienen!

Raffles stak het papiertje weder in zijn portefeuille, draaide het licht uit, en schoof de gordijntjes weder terug.

Eenige minuten later stond de auto stil voor den schouwburg, en korten tijd daarna genoten Raffles en Charly van het heerlijke spel der kunstenaars, die het heldendrama van Rostand voor hen deden leven.

Zij dachten aan geen geheimschrift, aan geen Duitscher meer — zij dachten slechts aan het minnen en lijden van den heldhaftigen en toch zoo rampzaligen Cyrano, en toen de voorstelling geëindigd was, begaven zij zich zwijgend naar de vestiaire, nog diep onder den indruk van het heerlijke spel.

Henderson, de chauffeur, wachtte hen reeds weder met de blauwe auto.

— Breng ons maar spoedig naar huis, Henderson! beval Raffles.

Hij stapte echter niet in, dan na een snellen en onderzoekenden blik om zich heen te hebben geworpen, teneinde er zich van te vergewissen, dat de man met het vossengezicht niet in de buurt was.

Snel reed de auto door de nog helder verlichte straten door de Oxfordstreet en de Regentstreet, naar het fraaie heerenhuis, waar John Raffles onder het mom van Lord William Aberdeen zijn bestaan leidde als filantroop, aangebeden door duizenden en nog eens duizenden ongelukkigen, wien hij een weinig zon en levensvreugde had gebracht in hun donker bestaan.

De beide vrienden nuttigden in de kleine eetzaal een bescheiden souper, hetwelk Gaston, de oude kamerbediende, had gereed gezet, en begaven zich, nadat zij den trouwen bediende naar bed hadden gezonden, naar de bibliotheekzaal, hun geliefkoosde plek bij het bespreken van hun plannen en het beraadslagen van verschillende onderwerpen, die het romantisch, maar strafwaardig beroep van Raffles raakten.

Terwijl Charly de geheime kast opende, teneinde daaruit een klein opschrijfboek te nemen, dat de oplossing van verschillende geheimschriften bevatte, had Raffles het papiertje weder te voorschijn gehaald, platgestreken en voor zich op de tafel gelegd.

Het bevatte de volgende onbegrijpelijke letterreeks:

*j u p j u m m a x n i b m k i w c j p c x f i l v ,
f m w f l a p i x e o m q i s m v u v l j t b m
k i w w u l q i q h l l n m s g m z n y s f l l n
r k g p v m d z x l z w m h j a m w h n g y i
u g m g y*

Raffles zat bijna tien minuten zwijgend, met het hoofd in beide vuisten gestut, de letters te bestaren en hief toen langzaam het hoofd op.

Zijn wenkbrauwen waren gefronst en een fijne rimpel vertoonde zich in het midden van zijn glad en blank voorhoofd.

— Ik geloof inderdaad, dat wij hier met een zeer lastig geheimschrift te doen hebben, het is namelijk een

soort cijferaadsel en dat is wel het moeilijkst van allen op te lossen! Je weet hoe het gaat — de beide correspondenten, die voornemens zijn een geheime briefwisseling te voeren, spreken van te voren een woord af, soms een geheel zin, dat als sleutel zal dienen. De letters van dat woord corresponderen met de overeenkomstige cijfers volgens hun ranglijst in het alfabet. De geheele kunst is om dat woord te weten!

Charly krabde zich achter het oor.

— Duivels! riep hij uit. Dan kunnen wij zoeken tot wij groen zien! Het is alleen door een toeval mogelijk, dat woord te ontdekken!

— Vaak, maar toch niet altijd, Charly! antwoordde Raffles. Soms als men ongeveer weet waar het om gaat, kan men, door lang te zoeken en te probeeren, volgens de Epiristische methode, het sleutelwoord vinden! Dat heeft Scotland Yard ook wel eens gedaan — al wil ik bekennen, dat het eenige keeren vele maanden geduurd heeft, alvorens knappe deskundigen, menschen die hun sporen in het oplossen van dergelijke rebussen reeds lang verdiend hadden, gereed waren met de oplossing van een geheimschrift dat er juist zoo uitzag als dit!

— Dat is een prettig vooruitzicht! mompelde Charly voor zich heen, terwijl hij een bedenkelijken blik wierp op het onnoozele stukje papier, met zijn weinige letters bedekt.

HOOFDSTUK III.

Zware harsenarbeid.

— Ik zou maar eens beginnen met een afschrift van deze onbegrijpelijke reeks letters te maken, Charly, begon Raffles.

Charly nam een stukje papier en schreef met groote zorgvuldigheid de letters over.

Terwijl hij dit deed zat Raffles onbewegelijk over het raadselschrift gebogen, terwijl hij blijkbaar zijn hersens uit alle macht inspande, om te trachten den sleu-

tel er van te ontdekken.

Toen begon hij weder met zachte, gedempte stem:

— Ik heb nu al gezien, Charly, dat wij ons waarschijnlijk de moeite wel kunnen besparen een van onze sleutels op dit raadselschrift toe te passen! Het is minstens even ingewikkeld als dat, hetwelk Edward Poe, de beroemde Amerikaansche romanschrijver, tot onderwerp heeft gemaakt van zijn bewonderenswaardige

schets „De Gouden Tor“! Dat wil zeggen, dat wij waarschijnlijk niet veel verder zullen komen, voordat wij ontdekt hebben, welk woord, of liever welk getal gebruikt is, tot grondslag van dit raadselschrift.

— Maar Edward — dan zouden wij dus op het toeval zijn aangewezen! riep Charly verschrikt uit.

Raffles haalde de schouders op en hernam:

— Het toeval? Weet je wat er zou gebeuren Charly, als wij op het toeval rekenden om een getal samen te stellen, van slechts vier of vijf cijfers? Dat zou beteekenen, dat wij honderden millioenen combinaties zouden kunnen toepassen, en dat wij, verondersteld dat het ons gelukte, per minuut zulk een combinatie te probeeren, hier over zes jaren nog altijd over dit vervloekte stukje papier gebogen zouden zitten. Neen, het toeval moeten wij geheel en al uitschakelen.

Hij nam het papiertje op, beschouwde de schijnbaar onontwarbare reeks letters aandachtig en begon toen weder:

— Laten wij eens eerst nagaan in welke taal dit geheimschrift wel gesteld zou zijn! Wij vinden er dan om te beginnen een paar leesbare woorden in, zooals het woord „max“ in den eersten regel dat een Duitschen naam is, het woord „fil“ eveneens op den eersten regel, dat Fransch is en „draad“ beteekent. Dan het woord „lap“ op den tweeden regel, dat Hollandsch is. Even verder lezen wij, in verbinding met dat laatste woord „apix“. Ten slotte bevat de vierde regel het Engelsche woord „jam“ en geheel achteraan het Nederlandsche woord „gij“. Je ziet al wat een mengelmoes van Duitsch, Fransch, Nederlandsch en Latijn dat is!

— Ik geloof dat het wel geen Duitsch zal zijn, Edward!

— Waaruit leidt je dat af?

— Omdat er nergens een klinker met een umlaut boven staat!

— Dat beteekent niet veel, want inplaats van de umlaut gebruikt de Duitscher tegenwoordig zeer vaak de letter e achter de a of de o! Wees zoo goed en tel eens op hoeveel letters het raadselschrift bevat.

Charly nam een stukje papier telde even en antwoordde toen:

— Er zijn 102 letters!

— Tel dan nu de klinkers eens.

Weer begon Charly te tellen, en hij kwam daarbij tot het volgende resultaat:

a komt voor 3 maal.

e	„	„	1	„
i	„	„	8	„
o	„	„	1	„
u	„	„	4	„

—
17 klinkers.

— Als we die letters aftrekken van de 102 letters blijven er dus over 85 medeklinkers, hernam Raffles. Dat wil zeggen dat de verhouding van de klinkers tot de medeklinkers ongeveer is als van een op vijf en dat is de verhouding voor het Duitsch, het Fransch, zoo wel als het Engelsch! Tot nader order zullen wij echter maar aannemen, dat dit raadselschrift is geschreven in de taal van degenen die het afzenden en die het ontvingen, dat wil zeggen in het Duitsch!

Hij zweeg even en raadpleegde de letterteekens opnieuw.

— Een ding is zeker — ieder van deze letters heeft natuurlijk een andere beteekenis, dan hier staat aangegeven.

— Maar dan moeten wij dunkt mij, door hardnekkig te probeeren eindelijk uit te vinden voor welke andere letters deze hier in de plaats zijn gezet, Edward! Wat drommel, het alfabet heeft toch maar 26 letters. Wij hebben niets anders te doen, dan eerst te trachten of bijvoorbeeld de eerste letter j eigenlijk een a moet zijn en dus de k en b, de l een c enzoo voort! Lukt dat niet, dan probeeren wij of de j misschien inplaats van de b is gesteld, de k voor een c, de l voor een d enzoo voort! Zoo moeten wij het tenslotte wel vinden!

Raffles had hoofdschuddend toegeluisterd.

— Ik kan wel zien, mijn jongen, dat je nog niet geheel en al thuis bent in de geheimen van het raadselschrift. Dacht je werkelijk dat het niet meer beteekende? Dan heb je het geheel mis! Want de eerste j van dit geheimschrift, verondersteld, dat zij werkelijk een a beteekende, is niet te vergelijken met de vierde j, die zeer goed een f, een l of een z kan zijn!

Charly liet zich achterover in zijn stoel vallen.

— Maar hoe gaat het dan in 's hemelsnaam in zijn werk? vroeg hij onthutst.

— Dat zal ik je zeggen, Charly. Schrijf eens het woord „Lord Aberdeen“ op.

Eenigszins verwonderd volgde Charly het bevel op.

— Ziedaar, het staat er! zeide hij.

— Nu neem ik aan, dat ik je mijn naam in h...

heim wil mededeelen! Ik kies daartoe een getal uit, laten wij zeggen, dat van de blauwe auto: 235. Wees nu zoo goed, dat getal eens onder mijn naam te plaatsen, zoodanig, dat ieder cijfer onder een letter komt! Je zult zelf al gezien hebben, dat je het getal dan toevallig vier malen kunt herhalen, maar dat doet er natuurlijk niets toe! Is het klaar?

— Hier is het! zeide Charly, terwijl hij Raffles een papiertje over gaf, waarop deze nu het volgende las:

L o r d A b e r d e e n
2 3 5 2 3 5 2 3 5 2 3 5

Raffles schoof het papiertje weder terug en vervolgde glimlachend:

— Tel nu eens bij iedere letter van mijn naam zoo veel letters op als het daaronder geplaatste cijfer in de ranglijst van het alphabet aangeeft, dat wil zeggen bij de l twee letters, zoodat het n wordt enzoovoort!

Charly gehoorzaamde hoe langer hoe meer verbaasd, en een oogenblik was het stil in het vertrek.

Toen gaf hij het papiertje weder zwijgend aan Raffles terug, met de woorden:

— Het is nu totaal onleesbaar!

Daarin had Charly inderdaad gelijk, want wat hij Raffles te lezen gaf, zag er nu als volgt uit:

L o r d A b e r d e e n
2 3 5 2 3 5 2 3 5 2 3 5

n r w f d g g u i f h s

— Je ziet, mijn jongen, dat het nu al heel wat begint te lijken op het zonderlinge abracadabra van het geheimschrift dat wij willen ontraadselen! Zooals je ziet komt er slechts een klinker in voor, tegen twaalf medeklinkers, een zeer eigenaardige verhouding dus, die het voor de vinders van deze paar letters nog moeilijker zou hebben gemaakt om den sleutel te ontdekken! Welnu, als wij dien sleutel van tevoren hebben afgesproken en ik zou je een briefje zenden, waarop die onzinnige reeks letters voorkwam, dan zou je niets anders hebben te doen, dan maar het getal 235 telkens herhalend er onder te plaatsen, en zooveel letters in het alphabet terug te gaan, als de cijfers aangeven.

— Je hebt gelijk! riep Charly uit. Zoo moet het zijn, en zoo zal ook waarschijnlijk dit raadselschrift zijn opgesteld!

— Daaraan behoef je niet te twifelen mijn jongen! Als wij het sleutelgetal wisten — dan konden wij dit

geheimschrift even gemakkelijker lezen als een dagblad of een boek! Ik ben er dan ook van overtuigd, dat de vijf leesbare woorden in vier verschillende talen, die ik je zooveel opgaf, loutere toevalligheden zijn!

De beide mannen zwegen eenige oogenblikken.

Toen vatte Charly kordaat zijn potlood en zeide:

— Laten wij dan geen tijd verliezen! Ik begin met het jaartal, waarin wij thans leven — 1919.

Reeds wilde hij aan den gang gaan, toen Raffles glimlachend zijn hand op zijn arm legde:

— Als je slechts even een blik werpt op het geheimschrift, kun je je die moeite gerust besparen, mijn jongen, want je moet toch aanstonds zien, dat je wel van de eerste j een letter kunt aftrekken, maar niet van de vierde j, 9! Als je er 8 van af trok, zou je dat juist op de a brengen!

Charly liet zich opnieuw wanhopig in zijn stoel vallen, maar toen riep hij eensklaps uit:

— Dat ben ik niet met je eens, want als zij het alphabet teneinde zijn, beginnen de afzenders misschien weer opnieuw! Het is immers zeer goed mogelijk, dat zij bijvoorbeeld bij de letter w het cijfer 5 tellen en dus op de b zouden komen!

— Misschien heb je het wel bij het goede eind, Charly, je kunt het in ieder geval eens probeeren!

De jonge man zette zich vol ijver aan het werk, maar reeds na enkele minuten wierp hij mismoechtig zijn potlood neder, en riep uit:

— Het wordt onleesbare onzin — als het kan nog onleesbaarder dan het origineel is! Ik zal het eens probeeren met het jaar, waarop de oorlog begon:

— Doe dat — dan zal ik den datum nemen, namelijk: de vierde dag van de 8ste maand.

Het volgende oogenblik waren de mannen in hun berekeningen verdiept.

Nauwelijks enkele minuten later hieven zij bijna tegelijkertijd het hoofd op en riepen tegelijk uit:

— Neen — dat is het niet! Het lijkt op niets!

Raffles liet zijn potlood eenige malen door zijn vingers glijden en zeide toen:

— Wij moeten dat getal hebben, al zou het ons de laatste grein van onze hersens kosten! Laten wij echter eens trachten er door redeneering achter te komen! Wij kunnen er wel zeker van zijn, dat het hier een wijdvertakte samenzwering geldt, waarvan ik den aard echter niet ken. Zij kan nog niet zeer lang bestaan — misschien slechts eenige maanden, zoodat wij tot het jaar

1918 terug zouden moeten gaan! Laten wij dat eens probeeren.

Weer werden de cijfers die het jaar 1918 vormden telkens herhaald onder twee letters van het raadselschrift gezet, maar zonder eenig ander resultaat, dan een onbegrijpelijke opeenvolging van letters.

En zoo zaten de beide mannen tot de zware pendule op den schoorsteen drie slagen liet hooren, en er het in hun eigen hersens ook zeer dof uitzag.

Charly had er zware hoofdpijn van gekregen, en ook Raffles had reeds vele dozijnen combinaties vruchteloos toegepast.

De twee mannen spraken niet veel, toen zij zich naar hun slaapkamers begaven, maar in hun oogen lazen zij het onwrikbare besluit, hun pogingen niet op te geven.

Den volgenden dag bogen zij zich dadelijk weer over het geheimschrift, zoodra de gelegenheid er zich toe aanbood.

De dag verliep — en zij hadden nog niets gevonden!

Hun hoofden schenen in brand te staan en hun slapen klopten.

Zij hadden alle mogelijke getallen geprobeerd, die slechts eenige waarschijnlijkheid boden: Het jaartal van 's Keizers geboorte, dat van zijn huwelijk, het jaar van den Fransch-Duitschen oorlog, het sterfjaar van Bismarck, het geboortejaar van Prins Wilhelm, de sterkte van het Duitsche leger op vredesvoet en nog ontelbaar veel andere getallen!

Zoo verliepen er twee dagen als de eerste, en nog steeds niets!

Charly beweerde dat zijn hersens kookten, en dat hij een gevoel had, of hij langzaam in een kookkist gesmoord werd, maar hij wilde het niet opgeven, en ook Raffles dacht er niet aan, al begon zich van beiden langzamerhand een gevoel van twijfel meester te maken.

De derde dag brak aan en den geheelen morgen zaten de twee vrienden zwijgend over het kleine stukje papier gebogen, dat hen zooveel hoofdbrekens kostte.

Nadat zij geluncht hadden keerden zij onmiddellijk naar de bibliotheekzaal terug, halsstarrig en vasthoudend als bulhonden, en bereid om den strijd met het raadselschrift opnieuw te beginnen.

Raffles speelde even met zijn potlood toen hem plotseling iets scheen in te vallen.

Hij liet zijn vuist met een harden slag op het tafelblad neerkomen en riep uit:

— Wij hebben nog steeds naar getallen gezocht Charly en wij hebben de woorden geheel en al buiten spel gelaten!

— Een woord? En het moest een getal zijn?

— Ongetwijfeld, maar een woord kan ook een getal weergeven, namelijk door de plaats, welke iedere letter in het alfabet inneemt, door een cijfer aan te geven! Zoo zou bijvoorbeeld de voornaam Bill moeten worden weergegeven door het 2 9 12 12. Het is echter zeer onwaarschijnlijk, dat er een woord gebruikt zou zijn als sleutel, waarvan de samenstellende letters hooger staan dan nummer 9 in het alfabet, om de eenvoudige reden, dat er anders dubbele cijfers zouden ontstaan, hetgeen het raadselschrift onbegrijpelijk zou maken! Maar laten wij in ieder geval maar eens beginnen! Het geldt hier een aanslag tegen Engeland! Laten wij maar eens beginnen met den naam van koning George. Als wij de o en de r er uit laten, omdat die door een dubbel cijfer vertegenwoordigd zouden worden, dan wordt de naam van onzen koning weergegeven door het cijfer 9595.

Dadelijk begonnen de beide vrienden te werken. Zonder het minste resultaat!

Toen kozen zij den naam van den Duitschen keizer, daarop het woord „Deutschland“, vervolgens den naam „Poincarre“, en toen nog een dozijn namen.

Charly wiste zich het zweet van het voorhoofd en mompelde half toonloos in zichzelf:

— Ik voel dat ik rijp word voor een krankzinnigen-gesticht. Nog tien minuten en ik zal gesprongen zijn als een stoomketel, waarvan de veiligheidsklep te zwaar belast is. Wij hebben nu bijna alle namen gehad — behalve — wacht eens! Wie is gedurende den geheelen oorlog de afgod van alle Duitschers geweest? Wie was de man — hij voleinde zijn zin niet, maar zette haastig een naam op het papier, en herleidde de letters daarvan, met uitzondering van die te hoog waren in rang, tot cijfers.

— Het was de naam Hindenburg.

Die naam leverde het getal 8 9 4 5 2 7 op, waarbij de n de u en de r veronachtzaamd waren.

Hij plaatste dit getal eenige malen achtereenvolgens onder de letters van het geheimschrift en het volgende oogenblik slaakte hij, met gloeiende wangen en schitterende oogen een juichkreet, die Raffles aanstonds zeide, dat eindelijk, na drie dagen van onafgebroken

en ingespannen hersenarbeid, het geheimschrift was ontraadseld.

— Heb je het gevonden, Charly? vroeg Raffles, zelf ten hoogste opgewonden.

— Ja, Edward, wacht een oogenblik, dan zal ik het je laten zien.

Charly schreef vlug even voort, en overhandigde Raffles toen een stuk papier, dat er als volgt uitzag:

```

j u p f u m m a x n i b m k i w o j p o x f i l v
8 9 4 5 2 7 8 9 4 5 2 7 8 9 4 5 2 7 8 9 4 5 2 7 8
-----
A l l e s f e r t i g u e b e r a c h t t a g e n
-----
f m w f l a p x e o m q i s m v u v l j t b m k i w
9 4 5 2 7 8 9 4 5 2 7 8 9 4 5 2 7 8 9 4 5 2 7 8 9 4 5
-----
w i r d e s g e s c h e h e n k o m m h e r u e b e r
-----
w u l q i q h l l n m s g m z n y s f l l n r k g p v m
2 7 8 9 4 5 2 7 8 9 4 5 2 7 8 9 4 5 2 7 8 9 4 5 2 7 8 9
-----
u n d h e l f e d e i n e F r e u n d e d e n F e i n d

```

```

d z x l z w m h j a m w h n g y i n g m g y
4 5 2 7 8 9 4 5 2 7 8 9 4 5 2 7 8 9 4 5 2 7
-----
z u v e r n i c h t e n D i e R a e c h e r

```

Half luid las Raffles de uitkomst op: „Alles fertig! Ueber acht Tagen wird es geschehen. Komm herueber und helfe deine Freunde den Feind zu vernichten! Die Raecher.”

Glimlachend ging hij voort:

— Vertaal het eens voor mij, Charly, wat ik je verzoeken mag.

Charly nam het papiertje weder over, en las met duidelijke luide stem voor:

— „Alles is gereed! Over 8 dagen zal het geschieden! Kom hierheen, en help je vrienden den vijand te vernietigen! De wrekers!”

HOOFDSTUK IV.

Op jacht.

De beide vrienden wierpen elkander een langen blik toe, als wilden zij elkanders gedachten raden.

Raffles wreef zich langzaam over de kin, terwijl Charly den zin, dien zij zoeven gevonden hadden, nog eens langzaam en als in zichzelf overlas:

„Alles fertig! Ueber acht Tagen wird er geschehen. Komm herüber und helfe deine Freunde, den Feind zu vernichten. Die Rächer.”

Toen hief hij het hoofd op en vroeg op doffen toon:

— Wat kan dat te beteekenen hebben, Edward.

Raffles antwoordde niet dadelijk.

Een diepe rimpel doorploegde zijn voorhoofd en hij zat onbewegelijk, met gebalde vuisten naar het papiertje te staren, waarop de dreigende woorden stonden, die zich zoeven uit het raadselschrift hadden losgemaakt.

Toen antwoordde hij nadenkend:

— Ik vrees dat het een zeer ernstige zaak is, Charly, en wie weet hoe noodlottig het is, dat er drie dagen

zijn voorbijgegaan, sedert dit papiertje in ons bezit kwam!

— Zou het werkelijk geen grap van zeer min allooi zijn?

— Neen, neen, reken daar niet op! De man die dit papiertje verloor, de man met zijn vossengezicht, was werkelijk zeer verschrikt toen hij zijn verlies bemerkte, dat was aan alles te zien! Neen, hier schuilt een vreeselijk voornemen achter, daarop druf ik wel zweren!

— Maar wat?

— Dat is het juist — dat moeten wij tot iederen prijs weten te ontdekken. Je moet niet vergeten dat er in Deutschland, ofschoon het zich heeft moeten onderwerpen en ofschoon het op dit oogenblik tot een republiek is geworden, nog vele duizenden mannen bevinden die door een vreeselijk wraakgevoel jegens hun overwinnaars zijn bezielde. Is het zoo onmogelijk, dat zij op middelen

zinnen om zelfs nu nog wraak te nemen op een wijze, die strookt met het Duitsche karakter?

— Ik ontken het niet, Edward, maar wij weten het niet zeker!

— Wij weten het niet — en daarom zullen wij het onderzoeken! riep Raffles met vaste stem uit.

— Wat wil je dan doen?

— Onmiddellijk dien man opsporen, zijn naam weten, zijn relaties ontdekken, — en tenslotte hem volgen naar de plek waar hij volgens dit briefje verwacht wordt om het wraakplan ten uitvoer te leggen! Want dat het een wraakplan geldt, kan natuurlijk niet twijfelachtig zijn — en dat het vreeselijk is, blijkt uit den zin: „Helpt uw vrienden om den vijand te vernietigen.”

— Maar zou je ook niet aanstonds onze regeering op de hoogte brengen?

— Ongetwijfeld! Nog heden zal ik telefoneeren en een afschrift van het briefje zenden, natuurlijk zonder mijn naam te noemen. Je zult echter moeten erkennen dat de regeering bitter weinig kan uitrichten, want zij weet evenmin iets zekers als wij. Zij kent den aard van het gevaar niet dat ons land bedreigt evenmin als wij het kennen. Zij weet niet wie de man is die het briefje verloren heeft — en wat erger is: het zou misschien zelfs noodlottig zijn als zij hem wel vond, want zij zou hem trachten te dwingen te spreken, wat volkomen nutteloos is, als ik mijn Duitscher nog goed ken, en zij zal juist, door hem vast te houden, zich den eenigen weg afsnijden om achter het geheim te komen!

— En welke zou dien weg zijn?

— Wel, door hem op te sporen en hem in het geheim te volgen tot naar de plek, waar hij zich bij zijn medeplichtigen moet voegen.

— Maar die plek kan wel in Duitschland gelegen zijn!

— Daarvan ben ik zelfs overtuigd! Je ziet er toch niet tegen op, tegen die onderneming?

— Maar Edward, hoe kun je dat vragen, riep Charly verontwaardigd uit. Denk je dat ik werkeloos zou aanzien dat men mijn land benadeelt? Ik wilde alleen maar den aard kennen van het gevaar dat ons bedreigt!

— Ja, juist — die onbekendheid maakt mij ook het meest ongerust, Charly! De Duitschers hebben de giftgassen uitgevonden, de vlammenwerpers, en meer duivelsche oorlogsmethoden, en als zij zich wreken — reken er dan maar op, dat het op een schrikwekkende wijze zal zijn.

— Zou de regeering te Berlijn van het complot op de hoogte zijn?

— Neen, dat lijkt mij onwaarschijnlijk!

— Ik geloof het ook niet, want dan zou zij zich aan een weerwraak blootstellen, die hen nog ceuwen zal heugen!

De beide vrienden zwegen een oogenblik en waren in hun eigen gedachten verdiept.

Toen stond Raffles met een vastberaden beweging op, sloeg met de vuist op tafel, en zeide:

— Wij moeten aanstonds aan het werk, Charly! Er is geen tijd te verliezen! Er zijn reeds bijna 4 dagen van de acht verlopen. Wie weet is onze man reeds uit Londen vertrokken — en als dat werkelijk zoo was, dan zouden wij het hoofd in den schoot moeten leggen en het Noodlot over ons laten voltrekken, want dan zou het volkomen onmogelijk zijn hem terug te vinden!

— Dat lijkt mij nu reeds moeilijk genoeg, hernam Charly op bedenkelijken toon. Hoe moeten wij in 's hemelsnaam in Londen weer op het spoor van dien man komen?

— Wij zullen allereerst naar het Carlton-hotel gaan en den kellner eens ondervragen die hem zoowel als ons daar bediend heeft. Misschien kan hij ons wel op de hoogte brengen.

— Wij zullen ons toch zeker vermommen?

— Natuurlijk! Van dit oogenblik af zijn we niet langer meer Lord Aberdeen en zijn secretaris, want de man met het vossengezicht is sluw, hij zal waarschijnlijk overal zijn spionnen en agenten hebben, en het zou hem misschien spoedig genoeg ter oore komen, dat er zoo belangstelling naar hem geïnformeerd is. Dat moeten wij tot elken prijs zien te voorkomen, want als een man van dat kaliber eenmaal gewaarschuwd is, dan is hij nog eens zoo gevaarlijk.

Raffles wierp een blik op zijn horloge en vervolgde:

— Het is nu twee uur. Wij zullen maar dadelijk gaan. Het beste is dat wij ons uitgeven voor detectieven.

— Als die kellner ook zelf maar geen Duitscher is geweest, riep Raffles half verschrikt, half lachend uit.

— Neen, — hij is Italiaan, dat weet ik toevallig. Voort Charly — aan het werk!

De beide vrienden begaven zich aanstonds naar hun slaapkamer en veranderden daar binnen een tijd van 20 minuten in uiterlijk zoedanic, dat het wel haast onmogelijk zou zijn onder dit uiterlijks hunne ware identiteit te herkennen.

Zij zagen er werkelijk uit als rechercheurs in burger, met een kort, zwart snorretje, en een bolhoedje, in hun slecht zittende confectie-kleeren.

Zij verlieten de villa zooals zij steeds deden wanneer zij niet gezien wilden worden, namelijk door de tuinpoort, riepen in de Regentstreet een auto aan en lieten zich naar het Carlton-hotel brengen.

Het geluk was hen gunstig, want juist was er verwisseling van een gedeelte van het personeel en de Italiaansche kellner stond op het punt het hotel te verlaten.

Raffles stevende aanstonds op hem af, nam hem bij den arm en zeide op zachten toon:

— Luister eens hier, goede vriend! Wij hebben enige inlichtingen noodig. Wij zijn van de politie — neen, schrik niet, gij hebt u zelf immers niets te verwijten, wij willen alleen maar een inlichting van u hebben.

— Vraag dan slechts, mijnheer! antwoordde de kellner verbaasd.

— Een dag of drie geleden hebt gij des middags twee Duitschers bediend, waarvan er een haastig terugkeerde, nadat hij de zaal reeds verlaten had om u te vragen of gij soms iets op zijn plaats had gevonden dat hij verloren had.

De kellner keek den gewaanden rechercheur verbaasd aan en zeide:

— Dat is inderdaad zoo, mijnheer! Mag ik vragen hoe gij dit weet?

— Dat doet er minder toe, hernam Raffles glimlachend. De hoofdzaak is, dat wij het weten. Kent gij dien heer?

Raffles en Charly keken den kellner vol spanning aan, want zij wisten van hoeveel belang het antwoord zou zijn.

Maar een groote teleurstelling wachtte hen!

De kellner dacht even na en antwoordde toen:

— Wie hij is weet ik niet, mijnheer, maar onder het bedienen heb ik toevallig gehoord dat die dikke heer met zijn glad gezicht hem Schmidt noemde.

Raffles haalde ongeduldig de schouders op.

— Zoo zullen wij hem dan ook maar blijven noemen voor het gemak, bromde hij binnensmonds, maar het is niet waarschijnlijk dat de man werkelijk zoo heet. Zijn makker zal hem zoo genoemd hebben en hem dien naam gegeven hebben, die honderdduizend andere Duitschers ook dragen, om het des te moeilijker te maken zijn spoor te vinden, wanneer de naam bij ongeluk eens

mocht worden gehoord, zooals nu het geval is geweest.

Daarop wendde hij zich weder tot den kellner en vroeg:

— Gij weet natuurlijk niet waar die heer woont?

— Hoe zou ik dat weten, mijnheer? kwam de kellner verbaasd. Ik heb geen reden om onze bezoekers na te gaan.

— Neen, dat is ook zoo, mompelde Raffles. Is hij meer dan eens in dit hotel gekomen?

— Drie of vier malen!

— Ook nog na het voorval, dat ik u zooeven beschreef?

— Ja, nog een keer!

— Wanneer is dat geweest? vroeg Raffles gretig.

— Gisterenavond.

— Dan weet ik genoeg! hernam Raffles. Geen woord over dit alles, want het geldt een zaak van belang! Over enkele dagen hopen wij uwe inlichtingen te kunnen beloonen!

En met deze woorden namen Raffles en Charly met een korten hoofdknik afscheid van den kellner, die tamelijk verbaasd zijn weg vervolgde, en niet wist wat hij van deze vragen moest denken.

Raffles en Charly daalden het terras van het hotel weder af.

De wenkbrauwen van den Grooten Onbekende waren samengetrokken, en het was duidelijk te zien, dat hij ergens ingespannen over nadacht.

— Wat duivel, bromde hij voor zich heen, wat moet dat beteekenen? Waarom is hij nog niet naar zijn land teruggekeerd, ofschoon hij toch wel zal weten, dat men hem daar met ongeduld verwacht?

— Ja, ik kan mij ook niet begrijpen wat hem hier nu nog terughoudt, beaamde Charly. Mij dunkt dat hij toch steeds moet vreezen, dat zijn geheim uitlekt, en hij zal wel weten, dat hem dan een zeer zware straf zal wachten.

— De kogel of de strop, hernam Raffles lakoniek. Intusschen zijn wij niet veel verder, en er zal wel niet anders op overschieten, dan dat wij ons geluk eens probeeren bij de andere kellners uit de dinerzaal — misschien zijn die wel wat beter op de hoogte.

— Laat ons dan maar weer naar binnen gaan en het probeeren, stelde Charly voor.

Aldus werd gedaan, en na een half uur geduldig vragen, waren de beide vrienden althans een weinig wijzer.

Een van de pikolo's had den man met het vossengezicht een paar keeren in het telegraafkantoor van het Carlton-hotel gezien. Hij was toen alleen.

Een andere kellner wist zelfs te vertellen waar de dikke man, de vriend van Schmidt, woonde!

Dat was al een goede stap voortuit, en Raffles en Charly haastten zich naar het opgegeven adres — alleen om er te vernemen, dat de bewoner — Hochstetter was zijn naam — sedert twee dagen niet thuis was geweest, hetgeen temeer verrassen moest, daar hij een zeer geregelde leefwijze voerde, en sedert een half jaar geen enkelen nacht niet thuis had geslapen.

Niemand wist waar hij zich thans bevond, en men had ook geen enkel bericht van hem gekregen.

Toen de beide vrienden weer op straat stonden, wierpen zij elkander een veelbeteekenenden blik toe.

Toen begon Raffles op ernstigen toon:

— Hier schuilt iets achter! Schmidt is blijkbaar nog te Londen, waar hij om een of andere onnaspeurlijke reden nog verblijft, terwijl zijn vriend spoorloos verdwenen is! De drommel mag weten wat dat te beteekenen heeft!

— Misschien is die Hochstetter al weer teruggekeerd, opperde Charly.

— Waarom hij, en waarom Schmidt niet? Die Hochstetter vervult in deze zaak blijkbaar lang niet zulk een gewichtige rol als Schmidt, ofschoon hij waarschijnlijk ook wel bij het complot betrokken zal zijn, anders zou men hen niet zooveel samenzien.

— Als wij de kamers van Hochstetter eens hadden onderzocht?

— Als wij dat hadden gedaan, en hij was teruggekeerd, dan zouden de bureu hem natuurlijk aanstonds op de hoogte hebben gesteld en hij zou zich gehaast hebben, zijn vriend Schmidt te waarschuwen. Wij zouden dan gerust onze naspeuringen hebben kunnen staken, want de Duitschers mogen dan slechte diplomaten zijn — zij zijn voortreffelijke spionnen en samenzweerders. Bovendien zouden wij daar dan denkkelijk niets gevonden hebben, want deze zaak is van zoo groot gewicht, dat alleen de ingewijden op de hoogte zijn gehouden — en zelfs die zullen wel geen compromitterende papieren in hun woningen laten slingeren.

— Maar wat moeten wij dan doen? vroeg Charly op wanhopigen toon.

En met onstuimige geestkracht kwam het antwoord:

— Ons onderzoek voortzetten, Charly!

HOOFDSTUK V.

Het toeval komt te hulp.

Dien geheelen middag zetten de beide vrienden hun onderzoek voort, zich vastklappend aan de geringste gegevens en ieder spoor, hoe klein ook, volgend.

Toen het zes uur was vonden zij elkander hongerig en moe terug aan de kleine tuinpoort...

Zij dineerden vlug en aanstonds zetten zij hun onderzoekingen voort, maar ook de avond verliep, zonder dat zij iets verder kwamen.

Zij hadden straatjongens als wachtposten uitgezet in de buurt van Hochstetters woning, met de opdracht onmiddellijk naar een opgegeven adres te telefoneren, ingeval zij den man zouden ontwekken, maar ook dit

leverde geen resultaat op, het was alsof de dikke Duitser en zijn metgezel eensklaps door den grond waren gezonken.

Van de bureu vernamen zij nog, dat Hochstetter des avonds meestal uitging, maar gewoonlijk om twaalf uur 's nachts alweer was teruggekeerd.

De beide vrienden legden zich in hinderlaag, — vruchteloos!

Het was half twee in den nacht, toen zij eindelijk hun slaapvertrek betraden.

Raffles had in de laatste oogenblikken weinig gesproken.

Zijn lippen waren opeengeklemd, en zijn oogen hadden een harden glans.

Charly kende deze uitdrukking — hij wist nu dat Raffles een rotsvast besluit had genomen, en dat hij niet zou rusten, alvorens hij dat ten uitvoer had gebracht.

Maar evenzeer wist de jonge man, dat het uiterst moeilijk, ja bijna onmogelijk zou zijn, om onder deze omstandigheden het spoor van de beide Duitschers terug te vinden.

Zij hadden echter gedaan wat zij konden — er stonden wachtposten in den vorm van straatbengels bij de woning van Hochstetter en bij verschillende café's waar Schmidt veel placht te komen.

Maar juist gedurende de laatste 3 dagen had men hem daar niet gezien.

Het leek wel of het verliezen van het briefje met de geheime boodschap hem tot groote voorzichtigheid had aangemaand.

Den volgenden dag was Raffles het eerst weder op, teneinde met ontembare wilskracht zijn nasporingen voort te zetten.

Aanstands na het ontbijt begaven de beide vrienden zich weder op weg.

Zij doorkruisten geheel Londen, volgden nu eens dit dan weer dat spoor, om steeds teleurgesteld te worden.

Het was omstreeks half twaalf in den morgen, toen zij zich in de buurt bevonden van een der grootste politierechtbanken, dicht bij Trafalgar-Square.

Eensklaps werd hun aandacht getrokken door een groep menschen, die snel het posthuis naderde.

Zij kwamen wat naderbij, en zag dat de kern van dit troepje menschen werd gevormd door een luid schreeuwenden straatbengel, die door een agent van politie stevig in den kraag werd vastgehouden.

— Wat is er met dien knaap, agent? vroeg Charly belangstellend, terwijl het groepje hem passeerde.

— Een ondeugende rakker, mijnheer, die een brood heeft gestolen van een bakker in het Strand!

— Een halsmisdad! bromde Raffles voor zich heen. Een brood wegnemen. Het kon bijna niet erger! Kom Charly — en wij zullen eens gaan zien wat de rechter-commissaris wel tegen den ongelukkigigen knaap heeft in te brengen! Een half uurtje kan er wel af!

De beide mannen traden met nog enkele andere nieuwsgierigen het zittinggebouw binnen, waar de rechter-commissaris den geheelen dag verschillende zaken

afhandelde, die niet direct vielen onder de rechtspraak van de hogere magistraten.

Zij zagen hoe de knaap werd weggeleid, om zijne beurt af te wachten en traden de zittingszaal binnen, om zich een plaatsje uit te zoeken op de publieke tribune.

Het was een echte rechtszaal — laag van verdieping, somber en donker, want het licht drong slechts door twee kleine, hoog aangebrachte vensters naar binnen.

Op een kleine verhooging stond de tafel, die voor den rechter-commissaris, den substituut, en een griffier bestemd was.

Op een paar meter daar vandaan was een ballustrade aangebracht, waarachter de getuigen moesten plaats nemen en links daarvan bevond zich de beklagde-bank.

Deze werd bereikt door een kleine lage deur, waarbij een reusachtige politieagent de wacht hield.

Daarachter was weer een balustrade, die de geheele breedte van de zaal besloeg, en vandaan af was de zaal bestemd voor de Londenaren, voor zoover zij er behagen in mochten vinden, deze zittingen bij te wonen, waarvan echter nog zeer zelden gebruik werd gemaakt, en dan alleen nog door ouders en vrienden van den beklagde.

Er was een kleine ruimte afgeschoten voor de journalisten, waarvan er thans een paar aanwezig waren, die slaperig en vervelend toelisterden en voor het overige waren er ongeveer twintig of vijfentwintig menschen aanwezig.

Op dit oogenblik zat er een oud vrouwtje in de bank der beklagden, die een lange redevoering scheen te houden, waarnaar de rechter, het hoofd gedekt met zijn witte pruik, met onuitputtelijk geduld scheen te luisteren.

Raffles en Charly waren zachtjes binnengetreden en hadden zich een plaatsje uitgezocht.

Eindelijk scheen de rede van het oude menschje in de beklagde-bank, wier misdad hierin scheen te bestaan, dat zij een buurvrouw voor „helleveeg en oude tang” had uitgescholden, geëindigd te zijn.

De rechter diende haar een vaderlijke vermaning toe, wees haar op het verkeerde, op haar leeftijd een lid van haar eigen sexe een oude tang te noemen en zond haar weg.

Het oude vrouwtje strompelde weg door de lage deur, en de eentonige stem van den cipier riep:

— Volgende zaak!

— De Staat versus Hochstetter!

Charly had de grootste moeite een kreet te weerhouden bij het hooren van dien naam en zelfs Raffles had moeite zich te bedwingen.

Daar ging de deur open en daar verscheen in de bank der beklagden de dikke Duitscher met zijn gladgeschoren gezicht en zijn dikke wallen onder de flets blauwe oogen!

— Er schijnt dus toch nog zoo iets als een Voorzienigheid te bestaan, fluisterde Raffles, nadat hij zijn oogen vlug in het rond had laten dwalen.

— Toegegeven — maar wij hadden er meer aan gehad, als zij Schmidt beet hadden gekregen!

— Kijk dan straks maar eens voorzichtig schuins achter je — aan je linker hand — want daar zit hij! Hij is zeker hier gekomen om toe te zien wat er met zijn vriend geschiedt! En wees nu stil, want nu zullen wij aanstonds wel te hooren krijgen, waarom die dikke schavuit hier terecht moet staan.

De agent geleidde Hochstetter tot voor de beklagdebank en hernam toen zijn post aan de deur.

De rechter woelde wat in zijn papieren, klemde een monsterachtig grooten lorgnet van hoorn op zijn neus, keek den beklagde streng aan en begon toen:

— U is Duitscher?

— Ja, Edelachtbare.

— Hoe is u naam?

— Ik heet Hochstetter, Edelachtbare — Wilhelm Paul Hochstetter!

— Uw leeftijd?

— Zevenenveertig jaar!

— Hebt gij in den oorlog meegevochten?

— Welneen, Edelachtbare — dan zou ik toch niet hier zijn! riep Hochstetter verontwaardigd uit.

De rechter meesmulde en hernam:

— Gij zoudt de eerste Duitscher niet zijn, wien dat gelukt is! Weet ge wel dat gij u aan een zware straf hebt bloot gesteld?

— Ik Edelachtbare? vroeg Hochstetter met alle tekenen eener oprechte verbazing.

— Ja gij! Gij zult het trouwens zelf wel weten! Gij zijt hier geïnterneerd geweest, naar u mij heeft medegedeeld en in November bij het sluiten van het wapenstilstandsverdrag vrijgelaten op voorwaarde, dat gij u tweemaal in de week bij den commissaris van politie in uw wijk zoudt komen aanmelden! Gij hebt dat den laatsten

keer vergeten, opzettelijk of bij ongeluk en natuurlijk heeft de politie u aanstonds weder geïnterneerd! Wat was de reden van uw verzuim?

— Ik meende dat het niet meer noodig was, Edelachtbare — omdat ik van plan was naar mijn land te vertrekken!

— Laat mij u dan zeggen, dat gij er verstandig aan zult doen, voortaan wat voorzichtiger te zijn en uw plichten tot het laatste oogenblik te blijven vervullen, hernam de rechter op strengen toon. Ik zal u nu vrijlaten met een boete van 10 pond, maar ik verzeker u dat gij er een volgenden keer niet zoo genadig zult afkomen!

— Ik dank u zeer, Edelachtbare — en ik beloof u dat ik uw woorden zal ter harte nemen! zeide Hochstetter op onderdanigen toon, terwijl hij een diepe buiging maakte.

— Het is goed, mijnheer, zeide de rechter kortaf. Agent, breng den beklagde weg.

— De volgende zaak!

De dikke Duitscher werd weggevoerd, en de lage vervelooze deur viel achter hem dicht.

Raffles had al dien tijd geen oog afgewend van Schmidt die in een hoekje van de zaal had plaats genomen, schijnbaar zonder werkelijke belangstelling, maar inderdaad met al zijn aandacht bij hetgeen er tusschen den rechter en den beklagde gesproken werd.

Nauwelijks was de deur achter Hochstetter gesloten, of Schmidt stond op en verliet de zaal.

— Hem na Charly! riep Raffles uit. Wij hebben hem nu, en wij mogen hem niet meer uit het oog verliezen!

De beide vrienden verlieten op hun beurt de zaal, en bereikten ongeveer tegelijkertijd met Schmidt de straat.

De Duitscher was zeer eenvoudig gekleed, blijkbaar om geen opzien te baren, en hij liep nu langzaam heen en weer, waarschijnlijk om op Hochstetter te wachten.

— Luister eens, Charly, begon Raffles haastig. Keer onmiddellijk naar de villa terug en maak daar alles reisvaardig. Zeg Henderson, dat hij den renwagen gereed houdt, en telefoneer naar Dover, opdat men daar ook onze motorboot in gereedheid bringe.

— Wat ga jij dan doen?

— Ik volg de schelmen, en ik verzeker je, dat ik hardnekkiger zal zijn dan een bulhond! Ik heb hen nu eenmaal teruggevonden, en het zijn knappe koppen als zij er in slagen mij weder te ontsnappen!

— Maar hoe blijf ik dan met je in verbinding?

— Ik zal je telkens telefoneeren! Vermoedelijk zullen

zij nu wel aanstonds vertrekken, nu niets hen meer terughoudt — maar dat zal wel niet volgens den wetigen weg gaan, tenzij zij hun waren naam opgeven, want zij hebben natuurlijk een pas noodig, om naar Duitschland te kunnen terugkeeren.

— Maar wij zelf, Edward?

— O, als het niet anders kan, reizen wij als Lord Aberdeen en zijn secretaris, en ik zou wel eens willen zien, wie ons dan passen zou weigeren! En haast je nu maar, want ik geloof dat daar onze dikzak al aankomt!

HOOFDSTUK VI.

De achtervolging neemt een aanvang.

Wat Raffles zich had voorgenomen, dat voerde hij ook meestal uit.

Hij wist zich op een veiligen afstand te houden maar liet de beide Duitschers niet meer los.

Zij namen een auto — hij nam er ook een.

Zij stapten uit bij de woning van Hochstetter, hij verliet eveneens de auto, en stelde zich in de buurt verdedekt op, en wachtte geduldig een uur lang tot dat hij de beide mannen weder zag terugkomen, in reistoilet, en beladen met eenige handvaliezen.

Zij namen opnieuw een rijtuig en hij deed hetzelfde.

Nu ging de rit naar een ander huis, blijkbaar de woning van Schmidt, waar nogmaals eenige valiezen werden gehaald, die blijkbaar reeds van te voren waren gepakt.

In het wachtende rijtuig werd de rit nu voortgezet naar het Victoria-Station.

Raffles verloor de twee mannen geen oogenblik uit het oog, maar hij zorgde er wel voor, dat hij niet zelf te zien kwam.

Hij zag hoe Schmidt zich naar het loket begaf en hoorde hoe hij twee plaatsen naar Dover bestelde.

Het was dus een uitgemaakte zaak, dat zij gebruik zouden maken van de gewone pakketboot.

Raffles was er echter de man niet naar om zich daar bevredigd door te achten — Schmidt was een looze vogel, en het zou wel eens kunnen zijn, dat hij alleen met luider stemme zijn plaatsbewijzen had gekocht, om eventueele achtervolgers op een dwaalspoor te brengen!

Hij bleef dus in de buurt van de twee Duitschers en

zag ze plaats nemen in den trein, die naar Dover ging.

Hij wachtte tot de trein zich in beweging zette.

Hij kon nu gerust zijn, want hij wist wel, dat de reizigers thans niet meer zouden kunnen uitstappen, als zij tenminste hun nek niet wilden breken, want de trein zou niet stilhouden voor de Engelsche havenstad!

Hij verliet onmiddellijk het perron en telefoneerde in een der wachtkamers aan Charly, die wel vol ongeduld op zijn bevelen zou wachten.

Een kwartier later stond een zeer groote grijze reisauto stil voor het restaurant dat een deel uitmaakte van het Victoria-station.

Henderson zat achter het stuurwiel, en Charly had naast hem plaats genomen.

Achter aan de auto was een zeer groote reiskoffer met sterke riemen bevestigd.

Raffles trad aanstonds op den jongen man toe, drukte hem de hand en vroeg op zachten toon:

— Alles in orde? Zijn de noodige vermommingen in den koffer.

— Ik heb voor alles gezorgd — ook voor wapens en eenige van je bekende toestellen om lastige tegenstanders tijdelijk buiten gevecht te stellen.

— Op weg dan naar Dover — de beide Duitschers zitten in den trein, zooals ik je getelefoneerd heb — en wij moeten voor hen in de havenstad aankomen! Heb je gehoord wat ik zeide, Henderson?

— Uitstekend, mijnheer, zeide Henderson, die zijn meester zelden aansprak als hij hem in een vermomming aantroef en in het hartje van Londen, waar een on-

voorzichtig woord noodlottige gevolgen na zich zou kunnen sleepen.

— Wij gaan zeker naar het vaste land?

— Dat is te zeggen — ik zal je tot mijn spijt hier moeten laten, maar je zult ons hier misschien nog van groot nut kunnen zijn mijn vriend! Houdt je in ieder geval gereed om op het eerste sein te kunnen overkomen! Voorloopig behoef je ons slechts naar Dover te brengen.

De twee vrienden stapten in en de auto reed snel weg en verliet Londen aan de Zuid-Oostelijke grens, ten einde met den grootsten spoed den breeden rijksweg naar Dover in te slaan.

Henderson had het bevel gekregen dat hij voor den trein de havenstad moest bereiken en de brave kerel was niet van zins ongehoorzaam te zijn, temeer daar dit bevel maar al te zeer strookte met zijn eigen begeerte!

De reusachtige grijze auto vloog dan ook als een stormwind over den prachtig gelijken weg met een vaart van meer dan 100 K.M. in het uur en zij waren dan ook nog niet half weg of zij kregen den trein in het gezicht en hadden hem enkele minuten later zegerierend voorbijgereden!

De auto kwam bijna 20 minuten vroeger dan de snel-trein te Dover aan! Onderweg hadden Raffles en Charly hun uiterlijk weder veranderd, daar hun aanwezigheid te Dover stellig argwaan moest baren aan de beide Duitschers, die hen te Londen wellicht toch gezien hadden en die zich zouden afvragen wat de beide mannen thans weder in de Engelsche havenstad zochten.

Toen zij zich naar de aanlegplaats van de boot begaven zagen zij er uit als eenvoudige toeristen, die een uitstapje maken naar het vaste land.

Wat Henderson betreft — hij had met de auto onmiddellijk rechtsomkeert gemaakt, en was reeds weder op weg naar Londen, nadat de groote koffer was afge-laden en aan boord was gebracht.

Er brak nu een oogenblik van spanning aan voor de beide vrienden, want zij waren er toch niet geheel en al zeker van of Schmidt en Hochstetter wel met dezelfde boot zouden oversteken.

Een kwartier later ongeveer echter, waren zij daarentrent geheel gerustgesteld, want de beide Duitschers begaven zich haastig aan boord, zonder acht te slaan op hun medepassagiers, die vrij talrijk waren, daar het seizoen tot reizen lokte.

Charly en Raffles leunden over de verschansing, dicht bij het roer en waar zij vrij uit konden spreken zonder vrees te behoeven te koesteren, dat men hen zou beluisteren.

— Heb je er een flauw idee van waarheen die geheimzinnige Duitschers zich eigenlijk begeven, Edward? vroeg Charly op zachten toon.

— Niet het minste, mijn jongen, antwoordde Raffles kalm. Maar al waren zij van plan regelrecht naar de hel te gaan, dan zou ik geen oogenblik aarzelen, hen daarheen te volgen. Ik vermoed echter, dat zij op hun weg daarheen eerst een tusschenstation aandoen, en zich naar hun eigen vaderland zullen begeven! Misschien gaan zij naar Berlijn — maar waarheen zij ook gaan, wij zullen hen als hun schaduw volgen!

— Ik ben benieuwd wat men op het Ministerie van Binnenlandsche Zaken wel gezegd heeft, na de ontvangst van je waarschuwing!

— Misschien gelooft men daar wel aan een grap van slecht allooi! meende Raffles. Maar als men dat niet doet, dan zal men er wel voor wachten iets te laten uitlekken! De zaak zal strikt geheim worden gehouden — en men zal alle maatregelen nemen, die er genomen kunnen worden in dit geval — en dat is waarlijk niet veel, want wij tasten nog geheel in het duister.

— Kun je je eenig denkbeeld vormen van den aard van het gevaar dat ons land bedreigt?

— Niet het minste, Charly! Ik heb er over nagedacht, maar ik weet het niet! Zal men wellicht trachten onze geheele oorlogsvloot tegelijkertijd op te blazen?

— Hoe zou dat mogelijk zijn, Edward? Duitschland heeft immers al zijn duikbooten moeten inleveren?

— O, dat beteekent nog niet veel! Kunnen wij weten, hoeveel van die helsche dingen de Deutsche admiraliteit tijdens den oorlog op geheime werven, waarvan het bestaan slechts aan weinigen bekend is, heeft laten bouwen, zonder dat wij daar iets van weten? Denk toch eens aan het monsterkanon, dat granaten van 42 c.M. schoot, aan het ver dragend geschut, dat Parijs en Duinkerken bekogelde op een afstand van 130 K.M., aan de gifgassen en aan de vlammenwerpers! Van dat alles wisten wij volstrekt niets — en toch bestonden zij in Duitschland al jaren lang. Maar ik herhaal — ik ken en ik vermoed zelfs den aard der wraakneming niet, welke zij in den zin hebben — alleen vermoed ik, dat hij vreeselijk zal zijn!

— Wij loopen natuurlijk gevaar bij deze onderneming?

— Daar kun je gerust op rekenen! antwoordde Raffles droogjes. Als wij ontdekt worden, dan kunnen wij wel een streep trekken onder ons aardsch bestaan, want bij zulke wraakplannen komt het leven van twee Engelschen er natuurlijk in de verste verte niet op aan! Ik denk echter wel, dat je dit niet zal afschrikken?

— Dat kan je wel begrijpen! Ik volg je overal, en ik zal niet rusten, voor wij het geheim van dezen aanslag hebben ontdekt!

— Zoo mag ik het hooren! Waar deze twee Duitschers ook mogen gaan, wij zullen hen volgen en ten slotte zullen wij hunne medeplichtigen wel ontdekken en den aard van hun opzet.

Terwijl de beide mannen met elkander spraken had de boot de aanlegplaats verlaten en was zij reeds de haven uitgestoomd.

De overtocht had plaats, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

De twee Duitschers hadden zich slechts even aan dek vertoond en schenen den meesten tijd in de kajuit door te brengen.

Het was echter duidelijk, dat zij tot dusverre in de meest volmaakte onbekendheid verkeerden omtrent het gevaar voor ontdekking waarin zij verkeerden.

Een paar keeren kwamen zij tot dicht in de nabijheid van de beide vrienden, maar hoe scherp dezen ook toelisterden, zij konden geen enkel woord opvangen, dat hun eenige opheldering kon verschaffen aangaande het doel der reis van Schmidt en Hochstetter.

Het was omstreeks acht uur in den avond toen de boot aan den steiger in de haven Calais meerde.

Nadat de douane-formaliteiten waren vervuld begaven de reizigers zich van boord, de meesten om naar Parijs door te reizen.

Dat scheen ook het doel van de beide Duitschers te zijn, ten minste zij begaven zich regelrecht naar het station en voorzagen zich daar van plaatsbewijzen, op den voet gevolgd door Raffles en Charly, die niet van zins waren, het wild uit het oog te verliezen, nu zij het eenmaal onder schot hadden gekregen!

En zoo zaten zij dan te zamen in den trein, die hen Frankrijk verder invoerde, de Lichtstad tegemoet.

Zij kwamen daar even voor het middernachtelijk uur aan, stapten vlug genoeg uit, om de twee Duitschers aanstond sweder op den voet te kunnen volgen.

Indien zij soms gemeend mochten hebben, dat de geheimzinnige Germanen te Parijs mochten overnachten, dan zouden zij bedrogen uitkomen.

Zij hadden blijkbaar groote haast om hun land te bereiken, want zij riepen een auto aan, lieten er hun bagage op laden en reden daarop van het eene station, het Gare de l'Ouest, naar het andere, het Gare de l'Est, aan de Seinekade gelegen.

Raffles en Charly hadden aanstonds hetzelfde gedaan, en kwamen bijna tegelijkertijd aan laatstgenoemd station aan.

Raffles had onder het rijden zijn Fransch spoorboekje geraadpleegd, en bevonden dat er om een uur in den nacht een trein naar Duitschland vertrok.

Hij was er echter niet zeker van naar welke stad deze trein zou gaan, want aan de grens waren er verscheidene aansluitingen.

Er bleef hun dus niets anders over dan weder in denzelfden trein plaats te nemen.

Het vermoeden van Raffles bleek juist, want toen zij op het perron verschenen zagen zij de twee Duitschers juist in een D-wagen van den gereedstaanden trein stappen.

Zij namen in denzelfden wagon plaats, en zochten een coupé op, niet ver van die van Schmidt en Hochstetter verwijderd.

Er waren vrij veel reizigers, hetgeen hun plannen slechts ten goede zou komen, want daardoor zouden de twee Duitschers hen des te minder in het oog krijgen.

De beide vrienden moesten in ieder geval steeds rekening houden met de mogelijkheid, dat de mannen die zij achtervolgden, zich hun gelaat zouden herinneren.

Juist op tijd vertrok de trein, die met slechts eenige tusschenstations tot Straatsburg zou doorrijden.

Daar, in de hoofdstad van Lotharingen liepen drie of vier andere spoorlijnen samen en men zou moeten afwachten, welke richting de twee Duitschers zouden inslaan.

Het was evengoed mogelijk, dat zij naar Frankfort als dat zij naar Bazel of Dresden zouden vertrekken.

Maar voor het oogenblik konden de twee achtervolgers wat rust nemen, want het was zeer onwaarschijnlijk, zoo niet onmogelijk, dat de twee Duitschers in Frankrijk uit den trein zouden stappen.

Het zekere echter voor het onzekere nemende, trok Raffles aanstonds een Franschen conducteur ter zijde, beschreef hem de beide Duitschers, noemde zich parti-

culier detective, drukte den man een vijf-francstuk in de hand, en verzocht dan goed op de beide Duitschers te letten en hem onmiddellijk te waarschuwen, indien zij den trein mochten verlaten.

En daarop vleiden Raffles en Charly zich in hun hockje, sloten de oogen en waren eenige minuten later even vast in slaap alsof zij zich in hun gemakkelijk bed in de slaapkamer van de villa bevonden.

En zij sliepen nog steeds toen de trein zeven uur later het station van Straatsburg binnenliep, zoodat de conducteur hen moest wekken.

De eerste vraag van Raffles was:

— Zijn mijn Duitschers er nog?

— Zij maken zich gereed om uit te stappen, mijnheer!

— Ik dank je, conducteur.

En weer verdween er een geldstuk in de vlug uitgestoken hand van den braven treinbeambte.

Zich zooveel mogelijk op den achtergrond houdend, gingen Raffles en Charly de twee Duitschers achterna en weder was het toeval hun in zooverre gunstig, dat zij juist aan het loket kwamen, toen Schmidt daar twee plaatsen naar het stadje Freiburg kocht.

Zoodra zij zich verwijderd hadden deed Raffles desgelijks, en daarop zochten de beide vrienden een veilig plaatsje op in de wachtkamer.

— Zou er spoedig een trein naar Freiburg vertrekken, denk je? vroeg Charly toen hij en Raffles zich te goed deden aan wat brood met koffie.

Raffles sloeg zijn spoorboekje op en antwoordde:

— Volgens den reisgids gaat er een trein over een half uur, maar de treinloop is nog niet zeer gerogeld, hoewel het al heel wat beter is, dan drie maanden geleden! Duitschland komt langzamerhand weder tot zich zelf, nu er weder gewerkt wordt, en langzamerhand neemt het gewone leven zijn recht! Wie zou nog slechts een paar weken geloden gezegd hebben, dat wij nu reeds weder zonder die omslachtige passen zouden kunnen reizen! Alleen de douane is nog wat lastig — maar dat is zij ten eeuwige dage geweest, zoodat wij er aan gewend zijn!

— Vertel mij eens even waar Freiburg ligt, Edward. Ik moet erkennen, dat ik niet goed op de hoogte ben.

— Dan zal ik je even inlichten, mijn jongen. In rechte lijn licht Freiburg ongeveer 70 kilometer ten Zuiden van Straatsburg, maar de trein doet er ongeveer anderhalf uur over, want de spoorlijn maakt een vrij

grooten omweg. Freiburg is een vrij belangrijk spoorwegkruispunt en in een der fraaiste gedeelten van het Schwarzwald gelegen. Ben je nu tevreden?

— Ik dank je voor je korte, maar duidelijke inlichting, Edward, zeide Charly lachend. Je hebt er natuurlijk niet het flauwste vermoeden van, wat zij daar willen uitrichten?

— Neen, dat beken ik. Ik had, om je de waarheid te zeggen, gemeend, dat zij wel naar Berlijn zouden gaan, waar ik het brandpunt vermoedde van het complot! Nu, wij zullen het wel zien!

De trein vertrok met eenige vertraging, maar daarvan trokken de twee vrienden zich weinig aan, want Schmidt en Hochstetter bevonden zich daarin, en dat was de hoofdzaak!

Juist om 12 uur, na over Offenburg en Mahlberg te zijn gereden hield de trein stil in het station van Freiburg.

En weer moesten de twee vrienden uitstappen, eenvoudig omdat de twee Duitschers hetzelfde deden.

De twee vrienden hadden echter tijdens de reis opgemerkt, dat zij volkomen gerust konden zijn, wat aangaat hunne vermomming, want zij waren de beide Duitschers reeds eenige keeren op het station van Straatsburg gepasseerd, zonder dat dezen hen meer dan een vluchtigen, onverschilligen blik toewierpen.

Maar toch achtten zij het geraden, na op het station te Freiburg te hebben gehoord, dat er in de eerste uren volstrekt geen trein vertrok, in welke richting dan ook, hun uiterlijk nogmaals grondig te veranderen, en wel achtereenvolgens, zoodat een hunner de twee Duitschers in het oog kon houden, terwijl de ander zich in een naburig koffiehuis kon vermommen.

Schmidt en Hochstetter waren echter blijkbaar niet van zins het station te verlaten.

Toen Raffles en Charly elkander omstreeks een uur na aankomst van den trein op het station terugvonden, en thans geen Engelsch meer spraken, maar Fransch met een Zwitsersch dialect, bevonden de twee Duitschers zich in de wachtkamer, waar zij den tijd schenen te korten met het lezen van eenige dagbladen.

— Ik gaf een lief ding, als ik wist waar zij nu heen gaan, zeide Raffles op zachten toon tot Charly. Als zij naar Kolmar hadden willen reizen, dan hadden zij dat aanstonds van Straatsburg af kunnen doen, en waren er dan reeds lang geweest, als zij naar Bazél hadden willen reizen, hadden zij niets anders behoeven te doen,

dan in den trein te blijven zitten, die hen hier bracht. Er blijft dus nog slechts een richting over, en die gaat naar Neustadt.

— Naar Neustadt? herhaalde Charly verwonderd. Maar mijn hemel, als ik mij niet vergis is dat een zeer klein provincienest!

— Dat is het ook! Het heeft alleen waarde om zijn schoone, woeste omgeving maar wat zij daar in 's hemelsnaam willen uitvoeren, in het hartje van het Schwarzwald, dat mag de hemel weten! Ik erken dat ik volkomen in het duister tast, en dat de zaak hoe langer hoe raadselachtiger wordt, ondanks het feit dat wij het raadselschrift hebben opgelost. Maar geduld — wij zullen nu toch wel langzamerhand het einde van de reis bereiken.

Geduld zouden de twee vrienden inderdaad nog wat moeten oefenen, want het duurde nog anderhalf uur,

voor een onnoozel boemeltreintje voor het perron kwam rijden, waarvan de bestemming inderdaad het kleine stadje Neustadt was.

Er waren ditmaal niet zeer veel reizigers en de beide vrienden hielden zich wat achteraf.

Zij hadden Schmidt en Hochstetter niet aan het loket kunnen treffen, en daarom maar plaatsbewijzen tot aan het eindpunt van de lijn genomen.

Het boemeltreintje vertrok, en toen zij den langzamen gang van het wrakke voertuig waarnamen, toen begrepen de beide vrienden hoe langer hoe minder van de geheele zaak! Er bevonden zich voor het meereendeel plezierreizigers in den trein, die door een prachtige, maar hier en daar woeste streek reed, en het leek er in het geheel niet op dat de twee Engelschen een vreeslijk complot op het spoor waren, maar veeleer dat zij een plezierreisje maakten!

HOOFDSTUK VII.

In het Höllenthal.

De trein was voorbij Ebnet, Zarten en Falkensteig gesukkeld, nu eens met moeite zuchtend en kreunend als een oud mensch, tegen een helling opgeworstd, om dan weder in de vlakke af te dalen.

Het was vier uur in den middag toen de trein het Höllenthal binnenreed, een van de meest romantische en schoonste gedeelten van het Schwarzwald.

Hij volgde daarbij den linkeroever van de Wutach, die nu eens een kalm riviertje geleeke, dan weer zich als een woeste bergstroom van de rotsen wierp.

In alle andere omstandigheden zouden Raffles en Charly zeker genoten hebben van de heerlijke natuur die hen omringde, maar thans dachten zij veel meer aan het wild dat zij achtervolgden!

Bij ieder tusschenstation hadden zij zorgvuldig acht gegeven op het uitstappen der reizigers, maar Schmidt en Hochstetter waren er niet bij geweest.

— Wat zullen wij doen als zij uitstappen? vroeg

Charly toen de trein zich weder naar het station Falkensteig in beweging had gezet.

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Het hangt er van af of er tegelijkertijd vrij wat reizigers uitstappen, zoodat wij niet in het oog vallen. Het is waar dat wij nog steeds als toeristen gekleed zijn, maar ik zou toch om alles ter wereld niet willen dat die twee samenzweers achterdocht zouden koesteren. Bestaat daar echter vrees voor, dan blijft er niets anders over dan dat wij uit den trein — want zoo heet dit voorwerp, — springen als hij zich weder in beweging heeft gesteld.

Maar dit zou niet noodig zijn.

Bij het volgende station, Hinterzarten geheeten, en aan het einde van het Höllenthal gelegen, dat zijn naam met eere droeg, want het had hier en daar inderdaad een somber, spookachtig uiterlijk, stapten een paar dozijn reizigers uit, waaronder zich ook de beide

Duitschers bevonden die Raffles en Charly van Londen af gevolgd waren tot in het hartje van het Schwarzwald.

De twee vrienden meenden dat zij het er nu wel op wagen konden, grepen snel hun bagage en verlieten op hun beurt den trein, die kort daarop als een waggelend oud heertje hijgend en puffend zijn weg vervolgde.

Hinterzarten is niet veel meer dan een dorp, dat eenige vermaardheid heeft omdat het in een prachtige omgeving is gelegen.

Rondom verheffen zich hooge bergen, bedekt met donkere pijnboombossen, en men zou zeggen dat er geen uitweg door is, maar de bewoners van deze streek weten wel dat er eenige-brede bergpassen toegang geven tot de andere dalen.

Hoe klein het dorp ook is, er bevinden zich een tiental logementen, groote en kleine, die des zomers voor het meerendeel gevuld zijn met toeristen en vacantiemensen.

Tot verwondering van Charly en Raffles schenen echter de twee Duitschers volstrekt niet van zins in een dier logementen hun intrek te nemen.

— Wel voor den duivel — waar brengen die Duitschers ons toch heen? vroeg Charly op zachten toon, toen hij zag dat Schmidt en Hochstetter, die het plaatsje blijkbaar uitstekend kenden, alle hotels en logementen voorbijliepen, en het er allen schijn van had alsof zij het dorp aanstonds weder zouden verlaten.

— Ik weet het niet, Charly! antwoordde Raffles bedaard. Maar ik herhaal het je — al voerden zij mij rechtstreeks naar hun patroon, den duivel, dan zou ik hen op den voet blijven volgen!

— Zie eens wat zij nu doen — zij gaan geloof ik naar een stalhouderij!

Charly had goed gezien, de twee Duitschers staken de breede dorpsstraat dwars over en richtten hun schreden naar een groote stalhouderij van het plaatsje, waar rijtuig en paarden verhuurd werden.

De twee vrienden stonden stil en ondervroegen elkander met den blik.

— Wat moet dat nu beteekenen? mompelde Charly. Zij gaan toch geen plezierritje maken?

— Dat is niet zeer waarschijnlijk, Charly, antwoordde Raffles glimlachend. Ik denk veeleer, dat zij nu het einde van hun reis wel aanstonds zullen be-

reiken! Zij konden niet verder met den trein, en daar de wegen hier slecht begaanbaar zijn, maken zij gebruik van een rijtuigje! Zie, daar komt de voerman al naar buiten, om het paard aan te spannen!

Raffles trok Charly mede in de schaduw van een zwaren eik, en de beide mannen hielden zich alsof zij de uitstalling van een klein winkeltje met aandacht beschouwden, waar prentbriefkaarten en souvenirs verkocht worden, maar inderdaad hielden zij de stalhouderij goed in het oog.

Er werd een paard, dat blijkbaar zijn beste dagen reeds lang achter zich had, voor een kleinen tentwagen gespannen, en de twee Duitschers keken er bij tõe, als lieden die geen haast hebben.

Een kwartier later namen zij in het wagentje plaats, knikte den stalhouder toe, die zij blijkbaar goed kenden, de koetsier, een door ouderdom gebogen mannetje, legde de zweep over het paard, dat wil zeggen, dat hij het dier heel voorzichtig met een dunne twijg tusschen de ooren kriebelde, en het voertuig zette zich in beweging.

Maar Raffles was er de man niet naar, om nu hij zijn doel aanstonds wellicht zou naderen het wild te laten ontsnappen!

Zoodra het wagentje eenige tientallen meters verder was, liep hij snel op den stalhouder toe, en zeide in zijn beste Duitsch:

— Hebt ge voor ons misschien nog een wagentje, goede vriend?

De stalhouder krabde zich achter het oor en zeide:

— Moet gij ver zijn?

— Dat weten wij nog niet vooruit. Als het rijtuig goed is en de omstreken zijn fraai, dan zullen wij misschien wel een paar uren wegblijven!

De stalhouder trok een bedenkelijk gezicht, en antwoordde:

— Dan vrees ik, dat ik u nu niet kan helpen! Er is op het oogenblik niets in den stal!

— Maar kunnen wij dan niet even wachten, tot die twee heeren terugkeeren, die zooveen met het tentwagentje met dat witte paard er voor vertrokken zijn?

De stalhouder barstte in lachen uit.

— Zoudt gij daarop willen wachten, mijnheer? Dan zoudt ge hier vanavond nog staan! Die twee heeren zijn naar het Höllenthal en keeren voorloopig niet terug. Het is een rit van een uur of drie, en ook nog eens terug!

Dat was al weer zooveel gewonnen, meende Raffles in zich zelf.

Hij trok een teleurgesteld gezicht, en liet zijn blikken in het rond waren.

Toen zeide hij:

— Het is jammer — wij hadden er zoo onze zinnen op gezet! Maar wacht eens — daar zie ik een paar rijwielen staan — wilt gij die niet verhuuren?

— Eigenlijk behooren zij aan mijn beide zoons.... begon de stalhouder aarzelend.

Maar reeds had Charly zijn portefeuille te voorschijn gehaald, en een paar bankbiljetten in de hand van den stalhouder gedrukt.

— Daar! dat zal wel voldoende zijn als waarborgsom! riep hij uit. Wij zijn over enkele uren terug, maar het weder is te mooi, om het ongebruikt te laten voorbijgaan.

En zonder op het antwoord van den stalhouder te letten, grepen Raffles en Charly ieder een der beide rijwielen, sprongen er op en reden weg nog vóór de oude man nog goed en wel van zijn verbazing beknomen was.

Het was hoog tijd, want het rijtuigje was nog slechts als een stip op den eindeloozen landweg te zien!

De beide vrienden reden snel het dorp uit, en toen zij de bewoonde kom achter zich hadden, begon Charly:

— Ik ben benieuwd, waarop dit alles moet uitloopen!

— Dat zullen wij wel merken, als wij kalm blijven doortrappen.

— Wat is er eigenlijk wel met de bagage gebeurd, Edward?

— Die hebben wij achtergelaten in het station van Freiburg, maar ik heb zoeven getelefoneerd, dat zij opgezonden moest worden naar het hotel „De liggende Os” hier in dit dorp, terwijl jij sigaren kocht!

— Dat is gelukkig, want misschien zullen wij onze vermommingsen nog wel noodig hebben!

— Wie weet? Misschien keeren wij niet terug naar dit dorp — misschien ook wel! Dat kunnen wij nu nog niet zeggen, want ik wil eerst weten, waar die mannen heengaan!

De afstand tusschen het tentwagentje en de wielrijders verminderde snel, want het paard kon niet op tegen de krachtige spieren der beide Engelschen.

Raffles en Charly zorgden er echter wel voor, dat er steeds een behoorlijke afstand tusschen hen en het wild bleef, want vooral nu zou een ontijdige ontdekking noodlottige gevolgen kunnen hebben.

Ruim twee uur duurde de rit, te midden van de heerlijke bergen, en omringd door een natuur van uitgelezen schoonheid.

De weg begon langzaam te steigen, maar daalde toen eensklaps.

De achtervolgers bevonden zich nu in het Höllenthal, waar reeds langzamerhand de schemering kwam aankruipen, daar de zon reeds achter de bergtoppen was verdwenen.

In een klein vlek hield het tentwagentje eindelijk op. Dadelijk sprongen Raffles en Charly van hun rijwiel en verborgen zich achter een paar zeer dikke boomen.

De twee Duitschers gingen een klein logement binnen, het paard werd gedrenkt en kreeg wat haver, maar werd niet afgespannen — blijkbaar was de koetsier, die zich aan een glas bier laafde, voornemens om dadelijk weer terug te keeren.

Ook de beide vrienden begonnen nu het knagen van hun maag te gevoelen en zij zegenden de Voorzienigheid, die hun beiden eenige sandwiches met vleesch en kaas in de zakken had toen steken.

Zij nuttigden dezen schralen maaltijd, en juist toen zij het laatste stukje brood verorberd hadden, kwamen de beide Duitschers weer te voorschijn, betaalden den koetsier en verwijderden zich met snelle schreden.

Het tentwagentje maakte rechtsomkeert, en een oogenblik later zagen de beide vrienden het voorbijrijden.

— Hen achterna, Charly! riep Raffles uit. Zij mogen ons niet ontsnappen — het doel van onze reis zal nu spoedig bereikt zijn!

Zij stalden haastig hun rijwielen in de kleine herberg, goten snel een glas bier naar binnen, en zetten daarna de achtervolging van de twee Duitschers voort, die juist om een bocht van den weg verdwenen.

Langzamerhand begon de duisternis te vallen, maar de twee vrienden gevoelden geen vermoeidheid, zoozeer was hun jachtlust opgewekt.

De beide Duitschers liepen ongeveer 100 meter voor hen uit, en schenen druk, maar zacht met elkander te praten.

Deze wandeling duurde ongeveer een half uur.

Charly en Raffles hadden tot dusverre een vrij breeden grintweg gevolgd, die echter eensklaps in een zandweg overging, en juist toen zij zich hiervan over-

tuigden, waren de beide Duitschers eensklaps verdwenen!

HOOFDSTUK VIII.

Dorpspraatjes.

De twee vrienden wierpen elkander een verbaasden blik toe.

— Wat is dat nu? vroeg Charly op fluisterenden toon. Waar zijn ze zoo eensklaps gebleven! Het is alsof ze door den grond zijn gezonken.

Raffles wierp een blik om zich heen.

De twee mannen bevonden zich thans juist op het punt waar de grintweg overging in den zandweg, die echter nog steeds door een vrij dicht woud liep.

Op eenigen afstand ter rechter zijde scheen het bosch echter veel minder dicht te zijn, en nu Raffles nauwkeuriger toezag, kwam het hem voor, als zag hij in de groeiende schemering tusschen het geboomte iets glanzende — een hek of een omrastering.

— Ga eens mede, Charly — ik moet er het mijne van hebben! zeide hij op vasten toon. Die Duitschers zijn menschen van vleesch en bloed, en ik wil niet aanmenen, dat zij plotseling in lucht zijn opgelost! Ik geloof, dat zij ongeveer op dat punt daarginds waren, bij dien door den bliksem getroffen denneboom, toen wij hen voor het laatst zagen.

De twee vrienden zetten hun weg voort, en hadden spoedig den boom bereikt met zijn doode takken en zijn half ontschorsten stam.

En nu zagen zij aanstonds, dat een zeer smal zijpad zich van den zandweg afwendde en met een flauwe bocht aanliep op een afrastering van staaldraad, bijna twee meter hoog, en waarin een kleine deur scheen te zijn.

Voorzichtig zetten de beide vrienden hun weg voort. Heinde en ver was niemand te zien, maar het was

duidelijk, dat de twee Duitschers door de deur in het hek gegaan waren.

Zij volgden het smalle zandpad, dat door dicht kreupelhout was omgeven, totdat zij de deur bereikten.

Daarboven was, op een wit bordje, de waarschuwing aangebracht:

„Der Zugang ist strengstens verboten“!

Raffles trachtte de kruk van de deur, die van gekruist staaldraad was vervaardigd, om te draaien.

De deur was op slot.

Hij wierp een blik rechts en links, maar zoover het oog reikte, kon hij niets anders zien dan het hek, dat zich eindeloos scheen uit te strekken in een volmaakt rechte lijn.

— Er is hier iets, dat mij niet bevalt, mijn jongen, zeide Raffles op zachten, bezorgden toon.

— Wat meen je?

— Ik bedoel dit hek!

— Wel, het zal een landgoed afsluiten!

— Ja, dat is wel mogelijk! Nu, hoe het zij — de duisternis begint te vallen, en voor vanavond zullen wij maar niet verder gaan! Ik zie nergens een lantaarn en des nachts moet het hier helsch donker zijn. Wij zullen nu terugkeeren naar het dorp, daar eens inlichtingen inwinnen, en dan morgen terugkeeren. Er is hier iets niet in den haak, maar wat het is, zou ik je niet kunnen zeggen.

De beide mannen wierpen nog een blik door de mazen van het hooge hek in het onafzienbare park, hetwelk het bleek af te sluiten, en aanvaardden toen den terugweg.

Onderweg spraken zij niet veel, want ieder was in zijn eigen gedachten verdiept.

Voor al hield de vraag hen bezig, wat toch wel de beide Duitschers hadden kunnen zoeken achter dat hek, waar in het geheel geen leven viel te bespeuren in dat onmetelijke park, waar stil en roerloos de zware boomen stonden, welker toppen zachtjes door den wind werden bewogen.

Lag daar dan de oplossing van het geheim?

Moesten zij doordringen tusschen dat zware geboomte, om eindelijk het doel van hun lange reis te bereiken?

Aan wien behoorde dit landgoed, dat blijkbaar buitengewoon groot was, te oordeelen naar het schier eindeloze hek, dat er omheen geplaatst was?

Dat waren alle vragen, die niet zoo spoedig te beantwoorden waren, en het beste was inderdaad, tot den volgenden dag te wachten en hier en daar voorzichtig onderzoek te doen.

Zij volgden den grintweg, totdat zij weder het kleine dorp bereikt hadden, waar alles reeds in diepe duisternis gehuld was.

Daarop zochten zij het kleine logement op, in welks gelagkamer nog een aantal boeren bijeen zat, die echter eensklaps zwegen, toen de beide vreemdelingen binnentraden en hen met wantrouwende blikken aanzagen.

Raffles en Charly bestelden een eenvoudigen maaltijd en spraken met opzet op zachten toon Duitsch met elkander, welke taal zij voortreffelijk kenden.

Langzamerhand begonnen de boeren ook hun gesprek weder te hervatten.

Zij spraken dialect, maar de twee Engelschen konden hen toch tamelijk goed volgen.

Maar het werd hun aanstonds duidelijk, dat de boeren van onderwerp waren veranderd, sedert zij waren binnengetreden.

Zij begonnen over hun vee, hun oogst, de voedselschaarschte te spreken, die nog altijd nijpte, en het duurde niet lang of zij waren de beide vreemdelingen geheel en al vergeten.

Het was bijna elf uur, toen de laatste boer, eenigszins onvast ter been, de gelagkamer verliet.

De waard, een oude man, met zilverwit, lang haar, begon de luiken te sluiten, en sloeg van tijd tot tijd tersluiks een blik op zijn gasten.

Zijn vrouw, weinig minder oud en gebogen, stond

met een kaars gereed aan den voet van de oude eikenhouten trap, die naar de weinige logeerkamers leidde.

— Zeg mij eens, goede vriend, begon Raffles, terwijl hij kalm een sigaret te voorschijn haalde en opstak, als iemand die vooreerst niet van plan is naar bed te gaan, kunt gij mij ook zeggen, of er hier in de omstreken nog al een en ander te bewonderen valt? Wij hebben niet al te veel tijd, maar wilden gaarne zooveel mogelijk van de heerlijke natuur in uwe streek genieten.

De waard dacht even na, alsof deze eenvoudige vraag hem een duistere put vol geheimenissen was, en antwoordde toen bedachtzaam:

— De omstreken zijn zeer schoon, mijnheer. Waar gij ook gaat, gij zult overal bergen, rivieren en bosschen vinden.

— Maar het komt mij voor, dat die niet allen toegankelijk zijn, hernam Raffles luchtig. Gij moet weten, dat ik zooeven voorbij een groot hek ben gekomen, dat er allesbehalve aantrekkelijk uitzag, want boven den ingang stond een bordje, waarop vermeld was, dat de toegang streng verboden was.

De waard wisselde een snellen blik met zijn vrouw, en het kwam Raffles voor alsof de kaars in haar hand trilde.

Daarop antwoordde de oude man fluisterend:

— Meent gij het landgoed van Graaf Falkenburg?

— Ik weet niet wat het is en hoe het heet, antwoordde Raffles, maar het spijt mij, dat ik het hek gesloten vond, want ik zou dat landgoed gaarne eens bezichtigen.

Weer wisselde de herbergier een verstolen blik met zijn vrouw.

Er lag een schuwe uitdrukking in zijn oogen.

— Ik weet niet of gij daar wel in zoudt slagen, mijnheer, zeide hij zachtjes. De toegang is er inderdaad streng verboden en des nachts worden alle deuren door wolfshonden bewaakt.

— Is die graaf Falkenburg dan zoo inkennig? vroeg Charly spottend.

— Hij wil niet, dat iemand zijn landgoed betreedt, mijnheer, dat is zeker, antwoordde de herbergier.

— Is dat al lang zoo?

— Sedert eenige maanden, hoogstens een half jaar, mijnheer. Het hek staat er ook niet langer — het heeft bijna een maand geduurd om het op te richten en men zegt, dat het ruim honderdduizend mark heeft gekost.

Dat kan ook wel zoō zijn, want men heeft bijna twee uren noodig om er om heen te loopen!

De verbazing van Raffles en Charly nam toe, maar zij lieten niets van die aandoening merken, en de Groote Onbekende vroeg bedaard:

— Er is zeker veel wild op het landgoed, dat hij tegen stroopers wenscht te beschermen?

— Misschien wel, mijnheer, want hij neemt tenminste zeer strenge maatregelen om iedereen den toegang onmogelijk te maken!

De oude man wierp een vreesachtigen blik om zich heen, alsof hij vreesde beluisterd te worden bij het verraden van een geheim, en vervolgde toen:

— Er zijn eens een paar nieuwsgierige jongens uit het dorp over het hek geklommen, mijnheer. Zij zijn nooit terug gekomen.....

— Wat zegt gij daar? riep Raffles uit. Waar zijn ze dan gebleven?

— Niemand weet het! Maar dat is nog niet alles. Een paar weken geleden heeft de veldwachter twee stroopers voor het hek gevonden — vóór het hek, hoort gij? Zij waren beiden dood, en een gedeelte van hun kleederen leek verbrand te zijn, terwijl hun huid hier en daar volkomen zwart was. Welnu, die mannen moeten over het hek geweest zijn, misschien om op de herten van graaf Falkenburg te jagen, want er zaten takjes en bladeren in hun kleederen van een soort struik, waarvan de geheele streek weet, dat zij alleen voorkomt op het landgoed van den edelen heer! Niemand weet, hoe ze gedood werden — en niemand weet, wanneer zij gedood werden!

Raffles en Charly hadden ademloos geluisterd.

Ieder oogenblik hoopten zij een verklaring van het raadsel te zullen hooren, maar in stede daarvan maakte ieder woord van den ouden waard de zaak nog geheimzinniger en ingewikkelder!

— Dat is al heel merkwaardig! mompelde Raffles. Kunt ge mij nog meer vertellen? Ik houd veel van dergelijke geschiedenissen!

De waard keek hem met een donkeren blik aan en vervolgde toen:

— Het is waarlijk niet om er den spot mee te drijven, mijnheer, of om er lichtvaardig over te denken. Ik zeg u dat het niet pluis is op het landgoed. Er gebeuren daar dingen..... Een paar dagen geleden knalden er schoten achter het hek — niet over dag wel te verstaan, maar toen de duisternis reeds lang geval-

len was, en soms kan men helle lichtschijnsels ontwaren, die echter plotseling weer verdwijnen en waarvan niemand van ons dorp den aard vermoedt! Geruimen tijd zijn er door het groote hek, dat de breede oprijlaan afsluit, die een half jaar geleden nog voor iedereen toegankelijk was, eindelooze rijen vrachtauto's en karren binnengereden, maar wat zij aanvoerden, dat mag de duivel weten! Toen zij weer vertrokken waren werd alles stil — maar wie goede ooren had, kon toch vaak uren achtereen een geluid hooren, dat in deze streek zeer bekend is: het geluid van de bijl die een boom omhakt. Het is hier een zeer eenzame streek, mijnheer, en er werd dus veel over deze zaak gesproken.

Het vreemde is, dat wij ook in geen maanden iemand van het personeel van den Graaf gezien hebben, noch zijn chauffeur, noch zijn huisknecht, noch een van zijn koddebeiers, houtvesters, landarbeiders of andere bedienden! Wij weten het zeker, want wij hadden hen moeten zien, als zij nar het naburige groote dorp hadden willen gaan. Dan hadden zij door ons dorpje moeten komen, want een andere weg is er niet.

— Wat ge me daar verteld is zeer belangwekkend vriend, zeide Raffles, die met de grootste aandacht had toegeluisterd. Waar ligt het kasteel van Graaf Falkenburg ergens? Ik zou het gaarne eens gaan zien.

— Dat zal ook moeilijk gaan, mijnheer, want het ligt ongeveer midden in het park, en zooals ik u reeds zeide — het is in zijn geheel door een hek omgeven, bijna 2 meter hoog en van boven met vlijmscherpe punten voorzien. Het is ons nog een raadsel hoe de beide jongens en de stroopers er over heen gekomen zijn maar wij denken, dat zij eerst zware takkenbossen op de pennen hebben geworpen en toen daar overheen zijn gestapt.

Een oogenblik heerschte er stilte in de gelagkamer, die op dit oogenblik alleen door de kaars in de hand van de waardin werd verlicht.

Toen stond Raffles eensklaps op, klopte den waard op den schouder en zeide op vriendelijken toon:

— Gij hebt ons daar een merkwaardige mededeeling gedaan, goede vriend! Misschien is de Graaf wel bezig aan een of andere uitvinding, die hij geheim wil houden. De wereld zal er wel spoedig meer van hooren! En nu gaan wij slapen, want wij zijn zeer vermoeid!

De waardin wees hun den weg naar hun eenvoudige slaapkamer, die niettemin de beste uit de geheele her-

berg was en verliet daarop met een trouwhartig: „Gute Nacht!” de kamer.

De beide vrienden bleven alleen.

Zoodra de waardin buiten het bereik van hun stem was, en Charly de deur had gesloten, zeide hij:

— Daar mag de drommel uit wijs worden! Wat heeft dat alles te beteekenen?

— Iets zeer ernstigs als ik mij niet vergis, Charly! antwoordde Raffles met gedempte stem. Heb je gehoord dat de bedienden van den Graaf het landgoed zelf niet mogen verlaten! De man is bang, dat zij het groote geheim daarbinnen misschien zullen verraden! En wat die twee ongelukkige stroopers betreft — je zult zeker al wel begrepen hebben, welk lot hun getroffen heeft?

— Neen Edward — ik begrijp er integendeel niets van!

— Wel, de beschrijving van den waard was geheel duidelijk — die mannen zijn eenvoudig door electriciteit gedood, dat wil zeggen, dat zij in aanraking zijn gekomen met een goed verborgen electrischen draad!

— Goede God! riep Charly verschrikt uit. Zou dat werkelijk zoo zijn?

— Er valt niet aan te twifelen! Het zou natuurlijk niet te doen zijn, om het hek electrisch te laden, en daarom is de doodelijke draad laat ons zeggen een tiental meters daar vandaan in het park gespannen!

— Maar hoe zijn Schmidt en Hochstetter er dan doorgekomen?

— Eenvoudig omdat zij de plaats er van kennen! De draad is misschien licht groen of bruin geschilderd,

en op een voet hoogte boven den grond gespannen, zoodat men hem onmogelijk kan zien bij daglicht.

— Maar dan zijn daar duivels aan het werk! riep Charly verontwaardigd uit.

— Daarvan ben ik overtuigd, Charly, hernam Raffles bedaard. Maar duivels of niet — wij zullen het geheim onderzoeken! Ik weet dat het gevaarlijk is, maar ik zal niet rusten voor ik weet, wat er achter dat geheimzinnige hek en in dat uitgestrekte hek met zijn heuvels en bosschen gebrouwen wordt! Wij zullen ons morgen als landarbeiders vermommen, en onder de velen, die ik op het landgoed vermoed, zullen wij niet opvallen. Trouwens, wij zullen ons zooveel mogelijk verborgen houden en, als er gevaar mocht dreigen, ons leven zoo duur mogelijk verkoopen.

— Je wilt dus over het hek klimmen? riep Charly verschrikt uit. Dat zal overdag in het geheel niet gaan.

— Dat vrees ik ook — wij zullen wel tot het vallen van den avond moeten wachten, — dat wil zeggen, tot den avond van den vijfden dag!

— En de electrische draad?

— Ik weet een middel om haar te vinden! Er zal in het dorp wel ergens een ouden hond te vinden zijn, die aan het einde zijner dagen is. Wij zullen hem mede nemen en voor ons uit laten gaan.

— En weet je nu nog niet wat je daar denkt te vinden?

Raffles wierp Charly een ernstigen blik toe, en toen kwam het langzaam over zijn lippen:

— Ik weet het nu minder dan ooit, Charly — maar zeker is het iets vreëselijks.

HOOFDSTUK IX.

In het geheimzinnige park.

De vermoedenissen van de reis bewerkten, dat de beide vrienden een voortreffelijke nachtrust genoten.

Het was bijna 9 uur in den morgen, toen zij in de gelagkamer verschenen, waar hun reeds een maaltijd wachtte, die naar de omstandigheden stevig genoemd mocht worden — brood en kaas, eieren, ham en een glas uitstekende melk.

Dadelijk nadat zij dit ontbijt genuttigd hadden, begonnen Raffles en Charly met de uitvoering van hun plan.

Zij reden eerst op hun rijwiel naar Hinterzarten terug, namen hun bagage in ontvangst en lieten die in een kleinen tentwagen weder naar het dorp, waar zij hun verblijf hadden, opgeslagen, terugbrengen.

Daarmede was bijna de helft van den dag verstreken en het was omstreeks 4 uur toen het wagentje voor het logement stilhield en de groote koffer werd afgeladen.

Raffles en Charly maakten daarop een wandeling, en onderzochten het hek dat zich om het geheimzinnige park uitstreckte.

Het had, behalve de breede toegangsdeur, die zich dwars over de oprijlaan bevond en waarbij een bediende met een norsch uiterlijk de wacht hield, nog slechts twee deuren.

En overal verhieven zich de scherpe pennen als lanspunten, die het overklimmen moesten beletten.

Toen zij voorbij de breede toegangsdeur in het hek liepen konden de twee mannen vluchtig door het geboomte van het park heen de tuinen zien van het kasteel van Graaf Falkenburg, dat zich op den top van een heuvel verhief.

Het lag minstens een kilometer van het hek af.

Omstreeks zeven uur in den avond keerden Raffles en Charly weder naar de herberg terug en gebruikten het middagmaal, dat ditmaal op hun kamer werd gereed gezet.

— Je ziet, Charly, begon Raffles, terwijl zij den

strijd aanbonden met de zwaar verteerbare knoedels, die het hoofdbestanddeel van den maaltijd vormden, dat het kasteel van Graaf Falkenburg inderdaad zoo goed als ongenaakbaar is gemaakt. En het zal weinig bekend zijn, want de waard heeft gelijk — het is hier een zeer afgelegen streek, en zeer dun bevolkt. Maar hoe krachtig het slot ook verdedigd is — wij zullen er wel een bres in weten te vinden.

— Het is mogelijk, dat wij in de vesting doordringen — maar ik ben benieuwd of wij ze ooit weder zullen verlaten! zeide Charly op ernstigen toon. Ik begin nu ook in te zien, dat het hier een zaak van het grootste belang geldt, want het blijkt duidelijk, dat die Graaf Falkenburg, van wien Schmidt en Hochstetter ongetwijfeld handlangers zijn, menschenlevens volstrekt niet telt, als het de bescherming van zijn geheim betreft!

De twee vrienden hadden hun maaltijd snel beëindigd, en toen langzaam de schemering begon te vallen, gingen zij het dorp in en hadden vrij spoedig bij een der bewoners een halfwassen, ouden en zieken hond gevonden, die overal elders waarschijnlijk uit medelijden reeds lang zou zijn afgemaakt.

Zij kochten het dier voor een paar groschen, tot groote verbazing van den eigenaar, en daarop voerde Charly het naar het einde van den grintweg, waar Raffles zich een oogenblik later bij hen voegde, beladen met een valies waarin zich eenige kleedingstukken bevonden.

— Ik heb den braven waard maar betaald, zeide Raffles glimlachend, want het zou niet billijk zijn, dat die arme man er nadeel van had, als wij er het hachje bij inschoten! En laten wij ons nu verkleeden, want de duisternis begint reeds te vallen!

Snel trokken Raffles en Charly de werkmanskleeren over hun eigen goed aan, maakten hun gezicht een weinig vuil met aarde en begonnen daarop naar

een geschikte plek te zoeken, om over het hek te klimmen.

Het terrein was eenigszins heuvelachtig, en zoo was de afstand van den bovenkant van het hek tot aan den grond niet overal even groot.

De beide vrienden liepen voort, totdat zij een punt hadden bereikt, waar de overklimming niet zoo moeilijk zou zijn, en daar begonnen zij zooveel doodhout te sprokkelen, als zij maar vinden konden en er een takkenbos van te maken die zij vervolgens op de stalen pennen van het hek spietsten.

Zij maakten vervolgens lussen van het touw, dat hen slechts zelden verliet, en bevestigden die boven elkaar zoover zij reiken konden aan de sterke, ijzeren mazen van het hek, zoodat er op deze wijze een soort primitieve trap ontstond, waarvan de treden uit lussen van touw bestonden.

Met behulp daarvan viel het Charly niet zoo moeilijk naar boven te klauteren, en voorzichtig over den bundel rijshout te klimmen, maar niet dan nadat Raffles hem den armen ouden hond had toegereikt, wiens dagen geteld waren.

Daarop klom hij op zijn beurt over het hek, en even later stonden de beide vrienden naast elkaar aan de andere zijde van de omrastering!

Charly had den hond met een touw aan den halsband vastgemaakt, en zag tot zijn genoegen, dat het dier al was het dan ook langzaam snuffelend voor hen uitliep.

Het was al bijna volkomen duister, en de beide mannen moesten thans de grootste behoedzaamheid in acht nemen, tenminste wanneer Raffles goed geoordeeld had, en het park inderdaad door een electrischen draad werd omgeven.

Dat zou maar al te spoedig blijken, want juist toen de beide vrienden onder het hooge geboomte waren getreden, slaakte de oude hond een zwakken kreet, en viel toen om, alsof hij door den bliksem getroffen was.

Hij trok even met de pootjes en bleef toen onbewe­gelijk liggen.

Raffles haalde zijn zaklantaarn te voorschijn, bukte zich, en riep met gedempte stem:

— Het is zooals ik wel dacht — daar loopt die draad! Blijf waar je bent — ik zal hem doorknippen, op gevaar af, dat zij het daarginds bemerken, als de

stroom niet meer doorgaat! Wij moeten ons in ieder geval onzen terugweg verzekeren!

Raffles haalde uit een zijner zakken een dikken gummihandschoen, trok hem aan en haalde een kniptang te voorschijn, waarvan de beide handvaten eveneens met gummi omkleed waren en knipte met een vlugge beweging den doodelijken draad door.

— Zou dit de eenige zijn, Edward? vroeg Charly onder den indruk van den plotseligen dood van het arme dier, dat aan zijn voeten lag.

— Ik weet het niet — wij moeten het er op wagen! zeide Raffles kortaf. Ik denk het echter wel niet. Laat ons voortgaan!

De beide vrienden hielden nu wat meer rechts aan, en bereikten tenslotte het smalle pad, hetwelk zich van de hekdeur uitstreckte, en waarlangs de beide Duitschers den dag tevoren verdwenen waren.

Het was wel reeds duister onder het geboomte, maar toch konden zij het zand van den smallen weg nog goed onderscheiden.

Zij volgden dit pad bijna een half uur lang, met de grootste behoedzaamheid.

Zij hadden het gevoel dat de weg langzaam steeg.

Maar dit was het niet wat hun aandacht trok — dat was een zonderling, dof geraas, dat bij iederen stap duidelijker werd en waarvan zij zich den aard in het minst niet konden verklaren.

Het klonk als het geluid van vele aambeelden die tegelijkertijd geslagen worden, of van het geraas op een werf, waar men scheepsplaten klinkt.

En tegelijkertijd zagen zij door het geboomte een vreemd rossig schijnsel, als van een brand.

Met kloppend hart liepen de beide vrienden zwijgend voort, elkander bij de hand houdend teneinde in deze duisternis niet van elkaar te geraken.

Plotseling stonden zij als bij onderlinge afspraak stil.

Op nauwelijks tien meter afstand had hun scherp oor het kraken van een dorren tak opgevangen.

Zij bukten zich snel achter een bosje terzijde van den weg en bleven daar luisterend liggen.

Weer kraakten de takken en toen verscheen er een gedaante op het smalle zandpad.

Het was een man met een geweer aan den riem over den schouder, hetgeen duidelijk te zien was, want de loop van het wapen stak duidelijk af tegen de lucht.

Hij kwam langzaam het pad af.

Eensklaps schitterde er een verblindend wit licht over het pad — de man had een electriche lantaarn van groote lichtkracht ontstoken.

Hij richtte haar naar alle kanten en het volgende oogenblik zou de lichtbundel de beide mannen bereikt hebben, die zich achter het struikgewas op den grond hadden geworpen. Zij zouden gezien worden, de wachtpost, want dat was hij blijkbaar — zou hen waarschijnlijk zonder verwijl neerschieten, en wellicht zou de knal van zijn revolver of zijn geweer aanstonds het geheele park in rep en roer brengen!

Dat moest tot iederen prijs vermeden worden!

Raffles greep op zijn beurt zijn electriche lantaarn, drukte op den knop en richtte den lichtbundel op het gelaat van den bewaker die zich op nauwelijks tien pas afstands bevond, terwijl hij tegelijkertijd opsprong, en met Charly op den verschrikten waker toelilde, met opgeheven revolver, en terwijl hij hem toebeet:

— Handen op of gij zijt een lijk!

Langzaam gingen de handen van den waker, die in een soort uniform van groene stof was gekleed en een militaire politiemuts droeg, de hoogte in.

— Ga tegen een boom staan! beval Raffles kortaf.

De man gehoorzaamde, met een door woede en haat verwrongen gelaat.

In een oogenblik was hij stevig aan den boom vastgebonden, zoodat er niet aan te denken viel, dat hij zich zou kunnen bevrijden, en was hem een prop in den mond gestoken, waarop de beide vrienden zoo snel hun weg vervolgden, als het in de duisternis mogelijk was.

Het geraas werd nu hoe langer hoe sterker, de vreemde rossige gloed nam toe, en de weg bleek steil.

Met de uiterste behoedzaamheid liepen de twee mannen met de revolver in de vuist en besloten om in geval van verrassing hun leven zoo duur mogelijk te verkoopen, voort, recht op het lichtschijnsel aan.

Zij moesten nog tweemaal een wachtpost ontwijken, die zij thans tijdig ontweken omdat de gedaanten thans duidelijk afstaken tegen den rossig verlichten achtergrond en bereikten tenslotte den top van den heuvel.

Op den buik kropen zij voorwaarts tusschen struiken en boomen, elkander telkens met de hand aanrakend, totdat zij eensklaps onbewegelijk bleven liggen, als

verstomd en verlamd door hetgeen hun ~~blinden~~ ~~oog~~ waarden.

De twee mannen hadden het overzicht over een soort dalkom, van bijna anderhalve kilometer lang en 200 meter breed.

Zij bestond uit fijn, wit zand, wat duidelijk was waar te nemen, omdat deze vallei verlicht was door een zeer groot aantal booglampen, die haar over bijna haar geheele lengte daghelder verlichtte.

Rondom deze vallei verhieven zich overal heuvelen, die haar volkomen afsloten, en het was duidelijk, dat men, buiten het hek staande, volstrekt niets kon waarnemen van wat hier voorviel.

Heel aan het eind van dit dal, dat omstreeks 50 meter diep kon zijn, bevonden zich eenige loodsen van gegolfd plaatijzer, waarvan de deuren wijd open stonden en vanwaar het dreunend, metaalachtig geluid afkomstig scheen te zijn, hetwelk de beide vrienden reeds sedert een half uur gehoord hadden.

Ook aan den anderen kant van het dal, die het dichtst bij hen was, verhieven zich een aantal barakken van hetzelfde metaal.

Maar dat was het niet, wat zoo zeer de aandacht, of liever de ontsteltenis van de beide mannen had gewekt.

Dat was het voorwerp dat zich over bijna de geheele lengte van de vallei scheen uit te strekken.

Het was een Zeppelin van monsterachtige afmeting, zoo groot als Raffles zich die zelfs in zijn wildste fantasie niet had durven droomen.....

Het ontzagelijke luchtschip was zeker 1000 meter lang en ruim 100 meter breed.

Het was zoo hoog, dat het op sommige punten ver boven de omringende heuvels uitstak, en alleen niet aan de zijde waar Raffles en Charly zich bevonden in het kreupelhout verborgen.

Het onmetelijke luchtschip scheen niet van zijde vervaardigd te zijn, maar van een soort matglanzend metaal, dat er als aluminium uitzag.

Op het geweldige platform krioelde het van arbeiders, allen in militaire kleederdracht, die met klinkhamers en bouten bezig waren.

Het luchtschip scheen echter zoo goed als gereed te zijn, en het was duidelijk, dat men er de allerlaatste hand aan legde.

De arbeiders leken als kleine vliegen op het reusachtige lichaam van de Zeppelin te kruipen. Het

reusachtig voorwereldlijk monster leek te sluimeren.

Op het platform, dat door een meter hooge ver- schansing was omringd, waren een veertigtal snelvuur- kanonnen opgesteld, minstens zoo groot als die van de grootste Engelsche torpedojagers, benevens een on- telbaar aantal mitrailleurs — zeker wel tweehonderd.

Het geweldige roer aan de achterzijde was bijna zoo hoog als een huis, en de bladen van de schroeven, waarvan er aan iedere zijde acht schenen te zijn, maten ongeveer 6 meter.

Het leek wel of men het gevaarte reeds begon te vullen, want terwijl de beide Engelschen met uitpui- lende oogen van verbazing toezagen, verhief de Zep- pelin zich langzaam van den bodem van het dal, zoo- dat de gondels zichtbaar werden, vier in aantal, die ieder twee paar schroeven in beweging brachten, en die elk vijfhonderd man konden bevatten.

Zij waren zoo groot als een schip van middelmati- gen omvang, en hadden blijkbaar kajuiten, hutten, twee dekken boven elkaar, terwijl zij bovendien ook nog bewapening voerden, bestaande uit een paar snel- vuurkanonnen.

Juist in het midden van de Zeppelin bevond zich onderaan nog een vijfde gondel, waarvan het doel niet aanstonds duidelijk was.

Maar eensklaps viel er iets zwart uit, dat op den bodem van de vallei viel en daar met een zwakken knal ontplofte — vervolgens nog iets, — en nog weer iets dergelijks!

Raffles en Charly wendde elkander eindelijk hun bleeke gezichten toe.

— Dat was het dus! zeide Raffles op heeschen toon. Daarmede willen zij zich op ons wreken! Dat lucht- schip zal overmorgen den tocht naar Londen onder- nemen en uit den gondel daarginds zullen zooveel brandbommen, giftbommen en andere helsche werk- tuigen op onze ongelukkige stad neerhagelen, dat zij ten ondergang gedoemd moet zijn! Die gondel, bijna zoo lang als een kanaalboot, zal zeker een half mil- lion kilo verdelgingsmiddelen kunnen meevoeren! De schurken die dit plan hebben bedacht — stellig zonder medeweten van de Deutsche regeering, daar- van ben ik overtuigd — hebben er op gerekend, dat de Engelschen al gedemobiliseerd zijn, en dat zij geen tegenstander aan ons hebben! Zij denken meer dan genoeg bewapening te hebben en zich met hun luchtschip gemakkelijk eenige dozijnen

vliegtuigen van het lijf te kunnen houden. Maar zij zijn er nog niet! De hemel zij geloofd, dat wij hun doemwaardig opzet bijtijds hebben ontdekt!

— Maar die gebonden wachter zal alles verraden! zeide Charly verschrikt.

— Dan moet hij sterven! zeide Raffles met een stem, die Charly deed huiveren. Het geldt hier mijn land — het geldt hier een stad van 7 millioen inwo- ners. Hij of ik! Ik zal hem een kans geven — maar als hij mij overwint, reken ik er op, dat je je plicht zult weten te doen! Kom mede!

Raffles greep Charly beet en trok hem met zich mede.

Binnen een kwartier hadden zij de plek bereikt, waar de waker vruchteloze pogingen aanwendde om zijn boeien te verbreken.

Raffles trad op hem toe, maakte de touwen los, terwijl Charly hem met zijn revolver in bedwang hield.

Zoodra de man van zijn boeien bevrijd was, begon Raffles:

— Ik zal kort zijn. Ik heb je geheim ontdekt en dat van je lastgever. Je bent te veel — of ik! Ik neem hier de bajonet van je geweer, zoodat je over een uitste- kend wapen kunt beschikken. Ik kies mijn eigen knip- mes, en ik geloof niet, dat je te klagen hebt! En ver- weer je goed, want ik strijd voor zeven millioen men- schen!

Met een gebrul van woede wierp de Duitscher zich, gewapend met zijn bajonetsabel op Raffles, die slechts beschikte over zijn knipmes met een breed, sterk lemmet.

Maar Raffles was met reuzenkracht beziel!

De strijd duurde slechts eenige minuten — en toen plofte de Duitscher voorover, in het hart getroffen, en zonder een kreet te slaken.

Raffles en Charly sleepten zijn lichaam ter zijde van het pad, en bedekte het snel met wat aarde, takken en bladeren.

Toen keerden zij aanstonds naar hun waarnemings- post terug.

Zij konden er zeker van zijn, dat de waker niet zoo spoedig gemist zou worden, waar daarginds zeker een 2000 menschen werkten.

De Zeppelin had zich aanzienlijk van den bodem verheven en was in zijn geheelen omvang zichtbaar.

Het metaal van zijn omhulsel glansde mat in het

schijnsel der booglampen en dreigend glansden de loopen der snelvuurkanonnen.

Blijkbaar was het luchtschip geheel gereed en zou het aanstonds kunnen opstijgen.

In het schelle licht van de dozijnen booglampen krioelden honderden mannen door elkander.

Achter hun boschje verscholen konden Raffles en Charly dit alles duidelijk waarnemen.

Nu eerst viel de monsterachtige grootte van het luchtschip goed in het oog.

Het gehamer en geklop was nu geheel en al verstomd en men was bezig, ladders tegen de verschillende gondels aan te zetten, en pakken aan boord te dragen, waarschijnlijk ammunitie en levensmiddelen.

En in den middelsten gondel werden honderden en nog eens honderden van de grootste bommen gestuwd, die dood en verderf moesten zaaien onder de bewoners van het niets vermoedende Londen!

— Die Falkenburg moet waanzinnig zijn! mompelde Charly. Begrijpt hij dan niet dat er door de geheele wereld een verschrikkelijke wraakneming tegen zijn land zal worden ondernomen, als hij op deze afschuwelijke wijze zich voor de nederlaag van het Deutsche leger wil wreken op een onschuldige bevolking? Zou de Regeering te Berlijn hier niets van weten, Edward?

— Daarvan ben ik eerlijk overtuigd, Charly! antwoordde Raffles. Zij zou dit heilloos plan zeker bekennen! Daarom wordt er zooveel geheimzinnigheid betracht, daarom heeft Graaf Falkenburg zijn eigen, afgelegen landgoed uitgekozen, om daar door ingenieurs, die hem met hart en ziel zijn toegedaan, dit luchtschip der Wraak te doen bouwen! Maar ik zweer je, dat het Engeland nooit zal bereiken!

— Zouden wij — zou het niet mogelijk zijn, Edward, het luchtschip hier op deze plek te vernietigen? vroeg Charly op zachten toon.

— Misschien — maar als ik er in slaagde dien ontzettenden voorraad bommen tot ontploffing te brengen, dan zou de losbarsting zeker allen doden, die zich hier in dit nauwe dal bevinden — bijna drieduizend menschen! En zulk een slachting aanrichten is meer dan een mensch mag bestaan! Wij zullen dit monster in zijn element bevechten! Wij zijn nu gewaarschuwd, en zullen aanstonds onze maatregelen nemen! Op weg naar Engeland, en de regeering op de hoogte gebracht!

Het was twee dagen later, omstreeks drie uur in den morgen, toen zeer hoog aan den hemel, boven de kust van Frankrijk, een monsterachtig toestel zweefde — de Zeppelin der Wraak.

Onbewust van het dreigend gevaar, koerste het luchtschip op een hoogte van bijna zesduizend meter naar Londen, om de stad te vernietigen, zooals in de grijze oudheid Carthago werd vernietigd.

Het was nog geheel duister, en donkere wolken droeven voor de maan.

Maar eensklaps, toen de Zeppelin juist boven de Noordzee voer, schoten vier, acht, twintig felle lichtstralen omhoog, die het zwerk begonnen af te zoeken en al spoedig het ontzaglijk gevaarte in hunne witte lichtbundels hadden gegrepen!

En tegelijkertijd doemde aan den horizon een ganse zwerf vliegmaschinen op als een ontelbare vlucht snelle vogels.

Het waren er minstens vierhonderd!

In onberispelijke gevechtsformatie zwierden zij langs den donkeren hemel, den vijand tegemoet!

Geheel terzijde vloog een vliegmaschine van zonderling maaksel, die veel sneller leek dan alle anderen!

Het was de „Duivel der Lucht”, het vliegtuig van den Grooten Onbekende!

De Zeppelin scheen zich eensklaps het gevaar bewust te worden, en begon nog een honderdtal meters te stijgen.

Maar onverbiddeijk volgden de vliegmaschinen haar in de wolken!

Toen daverden de kanonnen van het Deutsche luchtschip en de mitrailleurs begonnen te ratelen...

Hier en daar tuimelde een vliegmaschine omlaag en plofte in de golven.

Maar de anderen drongen verwoed op de Zeppelin, en bekogelden haar aluminium huid met duizenden projectielen.

Het was een strijd van dwergen tegen den reus, die wel onkwetsbaar scheen.

De kogels drongen blijkbaar niet door de metalen huid.

Zou dan toch alles tevergeefs zijn geweest? Zou het vreeselijke luchtschip Londen toch nog bereiken waarvan het nog slechts eenige mijlen verwijderd was? Neen!

Eensklaps maakte de „Duivel der Lucht” zich

van de overigen los en schoot snel als de bliksem onder de Zeppelin door.

De mitrailleur met de ontplofbare kogels ratelde even.....

Toen klonk er een ontploffing, zoo allerhevigst, zoo boven alle beschrijving ontzettend, dat het was alsof de wereld uiteenbarstte.....

Een monsterachtige vlam schoot uit den middelsten gondel van de Zeppelin te voorschijn, welke bommen ontploft waren.

Het omhulsel werd opengereten door 'de rondvliegende scherven der barstende bommen, het gas vatte

vlam en het geheele reusachtige luchtschip spleet open als een door een kinderhand gepelde banaan.

De Zeppelin scheen even in de lucht te stijgen als een gespoord paard, en verhief zich toen rechtstandig als een gigantische fakkel, die den omtrek honderden mijlen in het rond verlichtte en een hitte ontwikkelde, zoo hevig, dat eenige vliegmachines als verbrande motten in zee stortten.

En toen plofte het luchtschip der Wraak als een steen, nog altijd brandend, in de golven der Noordzee.....

De volgende aflevering (No. 274) bevat:

Het Geheim van den Kelder.

